HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Ten svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN, arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 Roč. (Vol.) I. — Číslo (No.) 7. Sobota (Saturday) 14. února (February) 1976 Cena 25 centů

City of Cleveland

February 6, 1976

Reverend Father Vojtech Vit, O.S.B.
Editor "The Voice of the Nation"
2657-59 South Lawndale Avenue
Chicago, Illinois 60623

Dear Father Vojtech,

I was very pleased to hear that you and the Czech-American Heritage Center Velehrad are publishing a new weekly, "The Voice of the Nation."

We appreciate your decision to continue in the fine tradition of our Czech Benedictine Fathers.

It is a very difficult task to start a new nationality newspaper. We hope the Czech-American community and especially the Czech Catholics will support your efforts with enthusiasm and generosity. Enclosed is a check for a one year subscription.

Our best wishes in all your future endeavors.

Respectfully yours,

RJP:rp

Mayor of Cleveland

PŘEKLAD STAROSTOVA DOPISU

6. února 1976.

Drahý Otče Vojtěchu,

Měl jsem radost, když jsem slyšel, že vy a Česko-americké kulturní středisko Velehrad vydáváte nový týdeník "Hlas národa".

Vážíme si vašeho odhodlání pokračovat v záslužné tradici našich českých Otců benediktinů.

Dnes to není, věru, lehké začít vydávat nové národnostní noviny. Pevně však doufáme, že česko-americká národní skupina a zvláště čeští katolíci nadšeně podpoří vaše úsilí svou štědrostí. Přiložen šek na jednoroční předplatné.

Všechna naše nejlepší přání do budoucna.

Uctivě váš
Ralph J. Perk
starosta Clevelandu.

Chýlí se boj o Angolu ke konci?

Johannesburg. — Podle posledních zpráv komunistické hnutí MPLA se zmocnilo v severní Angole města San Antonio de Zaire při ústí řeky Zaire a v jižní Angole města Huambo, dříve zvaného Nova Lisboa, hlavního střediska hnutí UNITA. Cizí pozorovatelé se obávají, že hlavní vojenské síly protikomunistických hnutí UNITA a FNLA byly prakticky komunisty rozdrceny.

Co bylo zbytečného křiku v r. 1960, kdy Moskva vyhrožovala Spojeným státům a celému západnímu světu možností atomové války v případě, že by západ podporoval Tshombeho v Katanze proti Lumumbovi! Dne 2. srpna 1960 bylo dokonce na přání Moskvy svoláno zvláštní zasedání Bezpečnostní rady v OSN; Spojené státy pak poslaly Tshombemu jakési ultimatum a malou Belgii pokárały, aby se už do věcí Konga nepletla ani hospodářsky, protože vojska Spojených národů všechno hladce vyřeší. A pak tam teprve začala skutečná vojna a vraždění nevinných lidí. — Proč je najednou v otázce Angoly v OSN naprostý klid a proč ten dvojí loket?

Clevelandský starosta Hon. Ralph J. Perk novým odběratelem HLASU NÁRODA

Z vedlejší fotografie osobního dopisu se naši čtenáři dozvědí, že Hon. Ralph J. Perk, starosta města Clevelandu ve státě Ohio, se stal novým předplatitelem a odběratelem HLASU NÁRODA. Při své zodpovědné práci a péči o blaho svých spoluobčanů v Clevelandu mu sotva asi zbyde mnoho času na čtení našich novin, ale budeme rádi, když do nich alespoň občas nahlédne, anebo se zeptá svých nejbližších spolupracovníků na naše krajanské česko-americké kulturní potřeby, tužby a přání pro dostavbu lepší Ameriky a nezapomínání velkého svobodného amerického národa na nesvobodné — a Americe stále ještě důvěřující — národy ve střední a východní Evropě.

Vážíme si tak prakticky a účinně dokázaného zájmu pana Hon. starosty Ralpha J. Perka o naše snahy. Víme o něm, jak hrdě se vždy hlásil ke své zděděné víře v Krista i k svému českému původu. Jeho nedávné znovuzvolení starostou města Clevelandu je nám důkazem, že věrnost víře a svému původu je jedním ze stavebních kamenů pravých osobností, v nichž i dnešní lidé dovedou rozpoznat ryzost charakteru a dáti mu svou celou důvěru.

Vážený pane starosto města Clevelandu, uctivě Vám děkujeme za objednávku "HLASU NÁRODA" a upřímně za Váš živý zájem o naše snahy.

Bůh Vás opatruj!

Redakce.

Únor je měsícem katolického tisku! Chcete si uchovat svůj český? Podpořte laskavě naše snahy.

FELIX MIKULA:

KOLIK TO BOUŘÍ NAD VLASTÍ SE SNESLO . . .

("Velehrad" volá tak na všechny krajany)

I

Správně tušíte, že při psaní této úvahy doléhaly na mne zvuky velehradské hymny "Bože, cos' ráčil před tisíci roky rozžati oteům světlo víry pravé". Hymna se mi vryla nesmazatelně do paměti i do srdce, když se za mých studentských let na posvátném Velehradě (1918-22) z tisíců hrdel rozléhala na nádvoří před bazilikou. — Chci vám připomenout hlavně její sloku: "Kolik to bouří nad vlastí se sneslo, o život bylo zápasit nám v boji; mohutné sídlo Svatopluka kleslo — V e l e h r a d v í r y b e z p o h r o m y s t o j í !"

II

Tedy: Bez pohromy stojí Velehrad víry. I dnes. Kde? Jistě v srdci a přesvědčení nejvěrnějších synů národa v cizině. Vzdálenost od vlasti a rozšířený pohled na světové dění způsobily, že volání velehradské hymny získalo v jejich nitru tklivě mohutné echo. "Hlas Velehradu" je pro ně totéž jako "hlas národa". Velehradská píseň jim zní jako důtklivé upozornění: "Naše dva národy stojí a padají s Velehradem víry."

Připomeňme si tu střízlivě: Pohanští Slované se ani zdaleka nezmohli na kulturní život, k jakému se vyšinuli např. Řekové, Římané a řada národů jiných. Kdyby Slované nebyli přijali křesťanství, sotva by se byli zapsali do kulturních dějin lidstva. — Jinak řečeno: Kdo ví, co by ze Slovanů, v naší vlasti i jinde, zbylo dodnes bez "Velehradu". Vždyť bez křesťanské kultury ("Velehradu víry") by naše země i dnes vypadaly asi jako naše Praha bez chrámu sv. Víta, bez Karlova mostu, bez stovek svých věží.

Dále. Nikoho netřeba poučovat o tom, že v posledních desetiletích se snesla zlověstná kulturní bouře na naši vlast a na širé končiny světa. — V době tak vážné zřejme k "Velehradu" s předsvědčením pevnějším a plodnějším než v dobách, "kdy se nic neděje". V době dějinně vážné neberme si na svědomí těžký hřích nečinnosti a opomenutí.

III

Naše úpěnlivá výzva, abychom dnes s důvěrou obraceli zrak k "Velehradu", je adresována nejen katolíkům, ale i krajanům jiných křesťanských vyznání. Se stejnou platností. Vždyť bez cyrilo-metodějského Velehradu neměly by naše země ani Husa ani Komenského. Oba tito představitelé orientace vysloveně nábožensko-kulturní nebyli přece nějací laičtí převratníci. Oba byli horlivými vyznavači křesťanství. Ba chtěli je reformovat, zlepšit. — K uvedeným náboženským vůdcům třeba přiřadit křesťansky orientované historiky Palackého a Pekaře a pak světem i národem uznávaného politického vůdce T. G. Masaryka, který své dílo "Světová Revoluce" zakončil prohlášením: "Smyslem našich dějin je Ježíš, ne Caesar."

IV

Ba heslo "Velehrad" má platit i pro krajany, kteří už nejsou zvyklí myslet v pojmech náboženských, mají však lásku k člověku a lidstvu, a proto chtějí dosáhnout blahodárné změny (sociální a hospodářské) pro budoucnost. Nemajíce víru náboženskou, musejí budovat lepší budoucnost lidstva právě jen na "lidskosti". — K hlavním hodnotám jejich systému patří: Člověk; práce; bratrství a mír na celém světě; odstranění chudoby.

(pokračování na str. 2.)

Sloupek informací

A POZNÁMEK K UDÁLOSTEM NA MEZINÁRODNÍ SCÉNĚ

Minulý týden opustil kolbiště mezinárodní politiky Daniel P. Moynihan, americký delegát u Organizace Spojených národů. Mluvčí úřední sovětské tiskové kanceláře TASS Igor Orlov pozdravil jeho odchod mimojiné tvrzením, že si Moynihan za svého působení v OSN vysloužil "nanejvýš ostudnou pověst"

komentátoři méně zaujatí hodnotili jeho činnost spíše právě opačně. Podle jejich názoru ukázal v pravý čas rozhodnost, nutnou v postupu vůči spiklencům proti demokracii a hovořil řečí, které jedině rozumějí.

O pozadí resignace koluje řada spekulací. Nejčastěji se poukazuje na to, že oficiální podpora Bílého domu a Státního departmentu, několikrát Moynihanovi vyslovená, byla oslabována osobními stanovisky prezidenta Forda a Henry Kissingera. Naposledy byli prý vyloženě "popuzeni" kabelogramem, který velvyslanec rozeslal všem americkým ambasádám a v němž si stěžoval, že "někteří jeho kolegové ve Washingtoně podrývají jeho pokusy zastávat se Spojených států". Dále byla například vyslovena domněnka, že Moynihan si "chtěl opatřit odchod ve slávě", aby si připravil demokratickou nominaci pro senátorské křeslo za New York. —

Pro náš vlastní posudek jeho práce zůstává důležitá, že rozpoznával politické skutečnosti dnešního dění ve světě. Mnulé úterý se rozloučil se svou funkcí projevem, z něhož si ocitujeme krátký odstaveček: "Détente je údobí, které omezuje nebezpečí válek, v jeho průběhu však vzrůstá nebezpečí výboju bez válek. Státní sekretář to ví, president to ví a Rusové to vědí. Avšak co všichni ti zbývající?"

Jestliže to nevědí — kéž by co nejdříve prohlédli!

Půjdou jiho-evropští komunisté s komunisty?

Spojeným státům se vymstilo, že se v době mezi dvěma světovými válkami stáhly z Evropy a věnovaly jí jen nejnutnější pozornost. Jeden nepřítel demokratického zřízení tak dostal příležitost vybudovat si — dokonce s jejich kapitálovou pomocí — na troskách carského impéria impérium vlastní, které se stalo centrem revoluční ideologie. A ten druhý měl čas zřídit si zprvu neválečnými výboji a potom zbraněmi "Třetí Říši" — a krátkou dobu byli oba dokonce spojenci. Co přišlo pak, na to zejména ty starší generace nikdy nezapomenou, zapomenout nemohou.

Ve druhé světové válce U.S.A. ztratily vliv na vývoj v polovině Evropy, kterou si "vyjednal" územní a mocenské kořisti chtivý "spojenec". Americká politika se za pět minut dvanáct probudila k zájmu o zbývající část mateřské lodě vlastního národa a pomohla, aby se vzpamatovala z válečných ran a vnitřně upevnila proti nebezpečí, jehož hranice se posunuly až k samému srdci evropského kontinentu. Doba nás poučila, že nesmíme ztrácet ze zřetele, co se tam děje a jak se žije a myslí na tomto důležitém předmostí demokracie.

Evropa má jiné politické tradice, které — poznamenáno jakási na okraji — mají své následovníky například i v Africe a zvláště v Jižní Americe. V současné době jsou klíčovými politickými silami křesťansko-demokratické hnutí a sociálně-demokratické strany, socialisté, odmítající revoluční téze marxismu. Toho času je aktuální otázka, zda je odmítají opravdu všichni a jestli také dost důsledně. —

Hlavní otázkou pro oba politické směry je dnes samozřejmě poměr ke komunismu a také k tomu, co se v Evropě (a Africe a Jižní Americe) nazývá po dlouhém a nikoliv neúčinném působení komunistické propagandy "kapitalismem". Je prakticky ztotožňován — buďme si toho vědomi — s politikou U.S.A. —

Loni v listopadu se v Římě sešla konference zástupců skoro 60 křesťansko-demokratických stran a v podobném duchu pracujících politických jednotek z Evropy, Latinské Ameriky, Afriky, Asie a Nového Zélandu. Závěry, jež by kohokoliv zavazovaly, nebyly přijaty — výsledky diskusí o společných programových cílech mají být shrnuty v dokumentu, který má předběžný název "Výzva národům".

Jeho hlavní myšlenkou, jasně již formulovanou, je odmítnutí i "kapitalismu" i marxismu, neboť podle názoru delegátů římské konference jde o hnutí, která se upsala materialistické ideologii. Cílem je vytváření mnohostranických parlamentních demokracií, "světový řád křesťanského bratrství" — jak bylo řečeno v závěrečné rezoluci. —

V neděli 18. ledna bylo v dánském městečku Helsingoer zahájeno několikadenní jednání 71 delegátů sociálně-demokratických a socialistických stran ze 17 (podle některých pramenů 18) států Západní Evropy, k jehož předním účastníkům patřili ministerský předseda hostitelské země Joergensen, britský premiér Harold Wilson, jeho švédský kolega Olaf Palme, rakouský kancléř Bruno Kreisky a předseda západo-německé sociálně-demokratické strany Willy Brandt.

V otázce poměru ke komunistům došlo k ostré výměně názorů, která ukázala, že evropští socialisté jsou rozděleni na dva tábory. Nekompromisní stanovisko "severního" směru tlumočil nejlépe nynější kancléř Německé Spolkové republiky Helmut Schmidt. Varoval před každou spoluprací s komunistickým hnutím: "Historie ukázala," pravil, "že dlouhodobě vidělo komunisté nejsou ochotni dělit se s někým o moc."

Zcela odlišné stanovisko projevili "latinští" socialisté z jižní Evropy a Francie, kteří je o týden později — 25. ledna — demonstrovali samostatnou konferenci v Paříži. Podle názoru například francouzského poslance Jean-Pierre Cot-a je třeba "sjednotit dělnictvo" a to je možné jen ve spolupráci s komunisty. Zrodil se nový termín "bílí komunisté" pro ty z nich, kteří — jako např. komunisté italští a francouzští — před veřejností odmítají závislost na Moskvě. Jeden význačný politický představitel "latinské" Evropy v Paříži chyběl — totiž vůdce portugalských socialistů Soares. Omluvil se naléhavou návštěvou ve Washingtoně a na tiskové konferenci dal najevo, že dává přednost spolupráci s demokraty. „Má s komunisty svoje zkušenosti" . . .

Československo čeká špatný rok

Nedávno jsme se z citátů z pražských novin dověděli, že pátá pětiletka (1971-1975) sice dopadla, ale ne nějak dobře. Musela prý "projít těžkou zkouškou důsledků světové hospodářské krize, jež se staly zvlášť obtížnými loni a letos" (to je 1975, pozn. JN). "Naše výdaje nepředvídatelně vzrostly o mnoho miliard", . . ., a takdále — až po zvýzvu podporovat "pověstným fortelem a "každodenním tvořivým úsilím politiku Komunistické strany Československa". Jen tak že se všechno zase v dobré obrátí.

Tím opravdovým hospodářem s fortelnosti našich krajanů ve staré vlasti je Sovětský svaz, který si československou ekonomii přivázal na řetěz ku své vlastní — a tak se doporučuje nedívat se do budoucnosti růžovými brýlemi. SSSR je dnes na Západě zadlužen biliony dolarů a bohužel nemusíme pochybovat o tom, že ještě zesílí vykořisťování satelitních států.

Ke zhoršení výhledů přispívá "turecké" hospodaření diktátorků z čs. komunistického aparátu. Ti si například již na podzim minulého roku dělali alibi pro případnou špatnou letošní úrodu. V jednom RUDÉM PRÁVU z října si jeden z nich (Jaroslav Michálek) postěžoval, že na úrodné jižní Moravě "například u ozimné pšenice kde je pro vysoké výnosy jedním z nejvýznamnějších faktorů termín setí, bylo zjištěno, že bezmála polovina všech ploch nebyla zaseta v termínu. Téměř padesát procent všech obilovin v některých okresech bylo zaseto po nevhodné předplodině."

Při poslechu takových nářků si uvědomme, že o hospodaření JZD — kolchozů a státních statků, kterým patří v Československu na 95 procent zemědělské půdy — nerozhodují sami zemědělci, ale platí pro ně nařízení státního plánu. Svalovat tedy odpovědnost na rolníky je přinejmenším pokrytectvím. Komunističtí funkcionáři se ho ovšem nikdy neštítili a i dnes se k němu uchylují zcela záměrně, neboť vědí, že ani bohatá úroda nezabrání nedostatku obilí a krmiv. Loni nahradily výpadek dovozu sovětského obilí aspoň zčásti maďarští sousedé. Kdo vypomůže letos, když se s "pomocí" SSSR hospodařilo od desíti k pěti a chyb-li tedy prostředky?

Nejhorší na celém je, že důsledky odnesou lidé nevinní.

J. Netik

KOUPÍM

několik česko-anglických a anglicko-českých zachovalých slovníků.

Nabídněte na zn.: "Brzy", do adm. tohoto listu.

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, exilu a potřebám našich drahých doma.

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.

VYDÁVÁ:
"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

RÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
S REDAKČNÍM KRUHEM.

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v U.S.A. $15.00.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

February 14, 1976 — Vol. I — No. 7

(Dokončení ze str. 1.)

KOLIK TO BOUŘÍ NAD VLASTÍ SE SNESLO . . .

"Velehrad víry" je ubezpečuje: Úcta k člověku je v křesťanství zaručena už naukou, že člověk je obrazem nekonečného Boha. Z této nauky plyne téměř spontánně všechno, co je pro lidstvo skutečně dobré už tu na zemi. Nebo jinak: Křesťanství, nepřímo sice, ale naléhavě a nekompromisně léčí všechny bolesti a řeší všechny problémy, které sužují lidstvo na pozemské pouti. — Přistupme k podrobnější ilustraci této výpovědi.

"Práce", tak hlučně opěvovaná hodnota hospodářského socialismu, je pro křesťana výrazem autentické nábožnosti a zanášká je mravní nečistí. Křesťanství se proto může vykázat nesmírným množstvím "hrdinů práce".

Křesťanství nejen tvrdí, ale i zdůvodňuje, že všichni lidé na světě tvoří jednu rodinu a jsou si bratry navzájem. Vždyť mají společného Nebeského Otce, který miluje všechny lidi stejnou láskou.

"Světový mír" je i v křesťanství nesmírně žádoucí a Bohu milou hodnotou. Křesťanský mír převyšuje laicky chápaný "mír" i vnitřní hodnotou i spolehlivostí, protože vyrůstá z odpouštění, milosrdenství a lásky.

Milosrdnou lásku k chudým spolubližním zdůrazňuje křesťanství přímo jako podmínku věčné spásy. Vůbec je pro křesťana už na zemi korunou všech ctností "láska". Je to ctnost, která nám káže prokazovat spolubližnímu dobro bez zisku a výpočítavosti. Proto se uplatňuje v dějinách lidstva převratně blahodárně.

Výroky posledních odstavců vyznává jinými slovy nikdo jiný než francouzský komunista Roger Garaudy, který se ovšem nezřekl křesťanství. Praví: "Víra v Boha je zároveň vírou v člověka"; "Člověk není bez Boha plně člověkem"; "Sociální revoluce nebude triumfem vědy, ale lásky".

V

Krajané, přátelé a bratři! Jak vidno, "Velehrad" nás nerozděluje, ale spojuje. — "Hlas Velehradu" je opravdu totožným s "dějinným hlasem národa". — Proto také "Velehrad" v Chicagu vydává "Hlas národa" pro všechny krajany. Je si vědom, že v době, kdy se nad naší vlastí vznáší bouře nezvykle dravá, všichni krajané potřebují časopis a) pro rozum, aby mohli v něm zdravé názory uplatňovat a číst, b) pro srdce, aby v něm mohli vyjadřovat city, nalézat útěchu a poskytovat potěchu jiným.

Tedy, krajané a bratři, objednejte si nový týdeník všichni, "Velehrad" a "Hlas národa" ať nás co nejdříve všechny probouzejí, informují, utěšují a — sjednocují!

Jitka Polaufová

V Mnichově byla zavražděna česká studentka

Mnichov. — V pondělí 2. února byla 28-letá česká studentka Jitka Polaufová nalezena ve svém bytě zavražděna. Podle zjištění soudních lékařů byla uškrcena. Dosud není znám důvod této vraždy; protože však zásuvky studentky byly prohledány a v jejím bytě nebyly nalezeny žádné peníze, je možné, že byla obětí loupežného přepadení. Možná také důvod vraždy byl jiný a všechno bylo tak "narafičeno", aby se zdálo, že byla obětí přepadení.

O jejích životních poměrech toho její známí v Mnichově vědí jen málo. Nejdříve studovala na universitě slavistiku, a později vyjevila svým známým, že prý přešla na překladatelskou školu. Když jeden universitní *student, její známý, se jí nemohl telefonem dovolat, rozhodl se* navštívit ji v jejím bytě; když pak neodpovídala na znamení zvonku, upozornil na věc majitelku domu, která pak upozornila policii. Policie se však nepovažovala za oprávněnou vniknout do studenčina bytu; teprve když jí bylo formálně hlášeno zmizení děvčete, otevřela úředně dveře jejího bytu. Polaufová ležela mrtva ve své ložnici; byla oblečena a nejdříve se zdálo, že možná spáchala sebevraždu. Úřední ohledávající lékaři však zjistili, že ve skutečnosti šlo o vraždu, a že studentka byla uškrcena. Vrah, ve snaze vzbudit dojem, že studentka spáchala sebevraždu, se pokusil odstranit všechny stopy po zápase se svou obětí.

DROBNÉ ZPRÁVY

• **NA BOD MRAZU**, ne-li pod nulu, klesly vztahy mezi **Zairem a Sovětským svazem.** Jablkem sváru je Angola. Prezident Mobutu Sese Seko označil sovětské vměšování do angolských záležitostí a zejména vojenskou pomoc hnutí MPLA za "políček Africe". V době, kdy Afričané bojovali proti bílým kolonialistům, dodal Mobutu, nebyl schopen SSSR dodat jedinou pušku, jediný náboj, nyní však dodává ty nejmodernější zbraně Afričanům v bratrovražedném konfliktu.

• • •

• **"Skutečnými nepřáteli mírového soužití** jsou kapitalistické vojensko-průmyslové kruhy, sionisté a vláda Čínské lidové republiky" — to jsou slova Lubomíra Štrougala, jež pronesl na mítinku k 58. výročí Říjnové revoluce. Podle jeho názoru jsou veškeré ideologické výměny názorů ve světě "objektivním faktem existence dvou rozdílných sociálních systémů".

• • •

• **Matka internovaného krymského Tatara Mustafy Džemiljeva** se prostřednictvím západních novinářů v Moskvě obrátila na světovou veřejnost s výzvou, aby se zasadila o propuštění jejího syna. Džemiljev, *který odmítl* nastoupit vojenskou službu, byl v r. 1966 uvězněn, později propuštěn a v r. 1970 zatčen znovu a odvezen do věznice v Omsku na Sibiři za "protisovětskou propagandu". V posledních měsících několikrát držel hladovou stávku, spadl se na 45 kg a musel být živen jen uměle. Při nedávném setkání s matkou několikráte omdlel.

• • •

• **Na 40. sjezdu Mezinárodního PENKLUBU** byly schváleny dvě rezoluce týkající se situace československých spisovatelů. První vyzývá československé úřady, aby umožnily českým a slovenským spisovatelům spolupracovat s mezinárodním ústředím (spolupráce byla zakázána v r. 1968), druhá vyjadřuje solidaritu s československými intelektuály v jejich "obtížném postavení" a poukazuje na to, že persekuce spisovatelů protiřečí jak deklaraci o lidských právech tak duchu závěrečného dokumentu z Helsinek. Na sjezdu promluvili též Pavel Tigrid, Ota Filip a Gabriel Laub.

• • •

• **Počet osob uvězněných v SSSR** za politické názory nebo náboženské přesvědčení, neklesl pod 10.000. Soudí tak zvláštní zpráva Amnesty International, uveřejněná v listopadu v Londýně. Podmínky v sovětských vězeních nejen že nerespektují, mezinárodní normy, ale neodpovídají ani sovětským zásadám o "převýchově prací". Vězňové dostávají jen minimum stravy, chronicky trpí hladem a "převýchova prací" je v podstatě prací nucenou, vykonávanou v obtížných a často i zdraví nebezpečných podmínkách. **Zpráva Amnesty International** se zabývá také psychiatrickými útulky pro politické delikventy; rozhodnutí "lékařů je vždy neodvolatelné a vězeň ani jeho rodina do něj nemohou zasahovat", internovaní jsou nuceni žít v naprosté isolaci od společnosti, "léčebné metody" ohrožují zdraví "duševně chorých". Jako alarmující příklad uvádí zpráva ukrajinského matematika Leonida Pljuče, zatčeného v r. 1972, jemuž přisoudili "latentní schizofrenii": vědce "léčili" prostředky z lékařského hlediska naprosto nepřípustnými, které změnily duševní i fyzický stav matematikův.

• • •

• **AMERICKÁ SONDA PIONEER 11**, která uskuteční, jako první předmět vyrobený lidskou rukou, rendezvous se Saturnem v září 1979, vyslala 20. listopadu r. 1975 na Zemi první obraz této planety. Snímek, na němž chybějí typické Saturnovy prstence (byly zakryty stínem, vrženým Sluncem v okamžiku pořízení fotografie), pořídila kamera z úhlu, z jakého se nemůže získat fotografie planety ze Zeměkoule.

Pioneer 11, připomeňme, se v prosinci r. 1974 přiblížil na malou vzdálenost k Jupiteru a proletěl jeho velmi intenzivním pásmem radioaktivního záření bez úhony.

• • •

• **JAKÝSI LAZAR KOKYŠEV**, údajně spisovatel známý v západní Sibiři jako autor románů a básnických sbírek, byl prý v květnu r. 1975 zavražděn třemi opilými chuligány v Horním Altajsku. Oznámila to v listopadu Litěraturnaja Gazeta, na níž je pozoruhodné, že se v poslední době stále častěji zabývá podobnými případy, jež donedávna platily v tisku za tabu.

• • •

• **BRITŠTÍ KOMUNISTÉ** se na svém výročním sjezdu vyslovili pro svobodu slova disidentů v Sovětském svazu a dalších východoevorpských zemích. V jejich rezoluci se praví, že protimarxistické myšlenky nutno potírat svobodnou politickou diskusí a nikoli administrativními zásahy. Věru, to jsou slova, která často od komunistů neslyšíme!

• • •

• **20. října 1965** byl uveden do provozu TUNEL POD MONT BLANCEM. Za deset let jím projelo celkem 8,277.857 vozidel. Denní průměr činí 2.203 aut.

• • •

• **Dobrou zprávu** máme ze SVĚTOVÉ ZDRAVOTNICKÉ ORGANIZACE v Ženevě; hlásí, že pravé neštovice zcela vymizely z Asie a po likvidaci posledních ohnisek epidemie v Etiopii zmizí také z afrického kontinentu. Vítězství nad variolou v Etiopii se očekává v r. 1976. Neštovice pak zcela zmizí ze světa. Kdy budeme moci tohle říci o rakovině?

• • •

• **Podle informací** mluvčího UNITA, angolského osvobozeneckého hnutí, je prý sovětský zpravodaj TASSu v Luandě, Igor Uvarov, ve skutečnosti hlavním poradcem MPLA a ze svého apartmentu v luandském hotelu Tivoli řídí vojenské operace tohoto sovětským blokem podporovaného hnutí. Uvarov, který se kryje novinářskou legitimací, má již zkušenosti z podobné aktivity v Jemenu a platí za experta na "koloniální války". Je příslušníkem sovětské GRU (vojenské rozvědky). Připomeňme, že SSSR dodal MPLA tanky, letadla, těžké dělostřelectvo a automatické zbraně. Dalším z cenných poradců MPLA je východní Němec Werner Voigt, důstojník ministerstva vnitra NDR. V Angole jsou též českoslovenští vojenští poradci, dále důstojníci z Alžírska, Rumunska, Brazilie a zejména partyzáni z Kuby. Příslušníci MPLA dostávají vojenský výcvik v NDR, ČSSR a SSSR.

• • •

• **Sotva zaklapla dvířka** letadla za bulharským ministrem zahraničních věcí Mladenovem na bělehradském letišti, uveřejnily Tanjug a list "Nova Makedonja" neobyčejně **prudký útok na bulharské územní nároky.** "To se stalo oblíbeným tematem bulharských agitpropů," píší, "a ti na svých schůzích zacházejí tak daleko, že tvrdí, že Makedonie bude brzy opět připojena k Bulharsku." List napadl též bulharské historiky, kteří "nehorázně falšují dějiny a snaží se namluvit světu dokonce i to, že by bez Bulharska nebyl vznik socialistické Jugoslavie vůbec možný".

• • •

K uctění

a pro zachování

památky

tragicky zahynulého

Fanoše Fronka ml.

věnují:

Marie a Vlad. Richtrovi

VĚRNÁ VZPOMÍNKA

Život přečasto nás kruší,
hrob však koncem jenom zdá se;
"Prach jsi, v prach se změníš zase",
tělu řečeno, ne duši.

Pevně věříc v tuto základní pravdu naší společné křesťanské víry, přicházím dnes k Vám, drazí Fanoušovi rodičové, abych s Vámi vzpomínala na Vašeho jediného syna

Fanoše Froňka ml.

svého milovaného ženicha, a s Vámi se za něho upřímně pomodlila. Abych byla s Vámi v tento přesmutný výroční den jeho tragické smrti a pokusila se tak aspoň trochu zmírnit Váš zármutek i svůj.

Vaše vděčná

Melva Henry.

—1975— 18. ÚNORA —1976—

VROUCÍ VZPOMÍNKA

Nechť spánek Tvůj, Fanoši,
je stále krásný sen;
neb vzpomínky naše
jdou za Tebou každý den.

V příštích dnech — ve středu 18. února — už tomu bude rok, kdy nám odešel na věčnost náš jediný milovaný syn

František Froněk ml.

V plné síle mládí podlehl smrtelným zraněním dýky násilníka.

Pokud nám Bůh dopřeje života, budou se stále naše vzpomínky vracet k Tobě, drahý Fanoši, jako se vracejí tažní ptáci každým rokem do svého rodného hnízda.

Při těch vzpomínkách — zvláště ve výroční den Tvého náhlého odchodu z našeho rodinného středu — kdy meč bolesti prot'al i naše rodičovské srdce a jeden druhému světlem úsměvu jsme si stírali slzy v oku — se vždy znovu budeme bezradně ptát: "kdo a proč Tvé duši — skryté ještě v mladé tělesné schránce, která kráčela přes klopotný svět — umožnil ten tragický odchod a vzlet."

V neděli, 15. února 1975 v 10:30 hod. dopol. budou naše české služby Boží v chrámu Páně sv. Prokopa obětovány za spásu jeho duše. — Všichni, kdo jste jej znali, si na něho s námi laskavě vzpomeňte tichou modlitbou.

Milující osiřelí rodiče **EVA a FRANK FROŇKOVI, Berwyn, Ill.**

DOBA BĚHEM ROKU

6. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

MODLITBA: Bože, ty jsi řekl, že přebýváš v těch, kdo jsou spravedliví a čistého srdce. — Dej nám svou milost, at' žijeme tak, — abychom byli tvým důstojným příbytkem. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ — Z KNIHY SIRACHOVCOVY. (Sir 15:16-21)
Chceš-li, můžeš plnit přikázání, je v tvé moci zůstat věrným.

Bůh položil před tebe oheň i vodu, po čem chceš, vztáhni ruku.

Před každým je život a smrt, Bůh mu dá to, co bude chtít.

Převelká je moudrost Páně, je všemohouci a vše vidí.

Jeho oči (hledí) na ty, kdo se boji, on zná každý lidský skutek.

Nikomu neporučil, aby byl bezbožný, nikomu nedal dovolení, aby hřešil.

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA KORINŤANŮM. (1 Kor. 2: 6-10)

Bratři! učme se moudrosti, ale jen pro ty pokročilejší. To však není moudrost tohoto světa, ani to není moudrost těch, kdo tento svět ovládají. Jejich moc je už zlomena.

Moudrost, které učíme, ta je od Boha, plná tajemství a skrytá. Bůh ji už před věky pro nás předurčil, abychom mohli dojít slávy. Nikdo z těch, kdo vládnou tímto světem, neměl o ní tušení. Protože kdyby o ní něco bývali věděli, nikdy by nebyli božského Pána ukřižovali. — Ale — jak to stojí v Písmě — my zvěstujeme to, 'co žádné oko nikdy nevidělo, co žádné ucho nikdy neslyšelo, nač žádný člověk nikdy nepomyslil, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.'

Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž úplně proniká všecko, i skrytá hluboká Boží rozhodnutí.

EVANGELIUM PODLE SVATÉHO MATOUŠE (Mt.5: 20—22 a 27—28, 33—34 a 37)
Ježíš řekl svým učedníkům: "Pravím vám: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do království nebeského.

Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: 'Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu.' Já však vám pravím, že každý, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu.

Slyšeli jste, že bylo řečeno: Nezcizoložíš!' Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu s chtivostí, již s ní zcizoložil ve svém srdci.

Anebo jste slyšeli, že bylo řečeno otcům: 'Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Hospodinu přísahy své.' Já však vám pravím, abyste nepřísahali vůbec.

Vaše slovo bud' 'ano, ano — ne, ne'; co je nad to, je ze zlého."

GRATULUJEME

PERSONÁLU "HLASU NÁRODA";

přejeme mu mnoho odběratelů a ze srdce prosíme

"Zdař Bůh!"

Za Spolek sv. Ludmily, čís. 27

České Katolické Jednoty.

Byl založen dne 4. ledna 1891 v osadě sv. Ludmily v Chicagu.

Trvá tedy již 85 úspěšných let a dosud je stále činný.

Své 85-leté jubileum oslaví letos v květnu.

Anna Jedlička-Gonwa, předsedkyně — **Ladislava Kuchta-Beránek, tajemnice**

\+ + +

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

Pokračování

ROZDVOJENÍ KRÁLOVSTVÍ NA JUDSKÉ A ISRAELSKÉ. (933—586 př. Kr.)

BEZCITNOST KRÁLE ROBOAMA.
Roboam hrubě odbývá lid, který si stěžuje — Odpad deseti kmenů — Bůh zamezuje občanskou válku.

1 přišel Roboam do Sichemu, nebo tam byl se shromáždil všecek Israel, aby ho ustanovil za krále.

Jeroboam však, syn Nabatův a úředník Šalomounův, který byl ještě v Egyptě, kam byl utekl před králem Šalomounem, uslyšev, že Šalomoun zemřel, vrátil se z Egypta.

Poslali tedy a povolali Jeroboama. I přišel Jeroboam a všecek lid israelský a pravili Jeroboamovi, synu Šalomounovu: "Otec tvůj přetěžké jho vložil na nás. Proto ty nyní zmírni panování otce tvého velmi tvrdé, a jho příliš těžké, které vložil na nás, a budeme sloužiti tobě."

On jim řekl: "Odejděte a třetí ho dne vrat'te se ke mně."

Když lid odešel, radil se král Roboam se staršími, kteří stávali před Šalomounem, otcem jeho, když ještě živ byl, řka: "Kterak mi radíte, bych odpověděl lidu tomuto?"

Oni mu pravili: "Vyslyšíš-li dnes lid ten, budeš-li ochotný, povolíš-li jejich žádosti a promluvíš-li s nimi přívětivě, budou služebníky tvými po všecky dny."

On však nedbal rady starců, kterou mu dali, ale povolav jinochy, kteří s ním vychováni byli a nyní stáli před ním, řekl jim: "Co mi radíte, bych odpověděl lidu tomuto, který mi pravil: "Polehči nám jho, které vložil otec tvůj na nás?" I řekli mu jinoši, kteří vychováni byli s ním: "Takto promluv k lidu tomu, který pravil tobě: "Otec tvůj ztížil jho naše, ty tedy polehči nám," promluv takto k nim: "Malík můj tlustší je nežli páteř otce mého. Ano, otec můj vložil na nás jho těžké, já však přidám na jho vaše. Otec můj mrskal vás bičíky, ale já mrskati budu vás biči uzlovatými."

Přišel tedy Jeroboam a všecek lid k Roboamovi třetího dne, jak byl pravil král řka: "Vrat'tese ke mně dne třetího."

I odpověděl král lidu tvrdě, nedbaje rady starších, kterou mu byli dali, a promluvil k nim dle rady jinochů řka: "Otec můj ztížil jho vaše, já však přidám ke jhu vašemu. Otec můj mrskal vás bičíky, ale já mrskati budu vás biči uzlovatými."

Nepovolil tedy král lidu, nebo se byl od něho odvrátil Hospodin, aby splnil slovo své, které promluvil skrze Ahiáše, proroka, k Jeroboamovi, synu Nabatovu.

Lid vida, že je král oslyšel, odpověděl mu řka: "Jaký úděl máme v Davidovi? Neb jaký podíl v synu Isajově? Kdo nás přinutí, abychom mu byli podrobeni? Vrat' se do svého domova, Israeli! Nyní hled' si svého domu, Davide, nemáme s tebou nic společného!"

I rozešel se Israel domů.

Když uslyšel veškeren Israel, že se vrátil Jeroboam, poslali a povolali ho do shromáždění lidu, a ustanovili ho králem nad veškerým Israelem. A nikdo nepřidržel se domu Davidova kromě samého kmene Judova.

Když přišel Roboam do Jerusalema, hlavního města judského shromáždil veškeren dům judský a kmen Benjaminův, sto osmdesát tisíc vybraných bojovníků, by bojovali proti domu israelskému a zjednali zase království Roboamovi, synu Šalomounovu.

(Pokračování na str. 5.)

Hovory o víře

(Pokračování z min. čísla.)

Když je brán některý článek víry v pochybnost bludaři, tehdy nastupuje v činnost mimořádný orgán církevního magisteria. Jsou to ekumenické neboli všeobecné sněmy církevní. Je to shromáždění biskupů z celého světa pod vedením papeže nebo papežského legáta. Známe celkem 21 ekumenických sněmů církevních, z nichž prvé se konaly na Východě a ostatní v církvi západní. Tak první sněm v Niceji r. 325 odsoudil bludaře Aria, který popíral božství Ježíše Krista. Důležitý byl sněm v Tridentě, který v letech 1545-1563 prováděl reformy v církvi a proti protestantským nesprávným tvrzením stanovil katolické pojetí církve.

V minulém století první koncil vatikánský formuloval nauku o prvenství sv. Petra a římského papeže a také vyhlásil dogma papežské neomylnosti (r. 1870). Poslední ekumenický sněm církevní vatikánský druhý v minulém desetiletí vydával důležité konstituce věroučné o církvi a zjevení a řadu dekretů pastoračních. Také Otcové biskupové na ekumenickém sněmu vždy ve společenství s papežem *jsou chráněni Duchem svatým od omylu ve věcech víry a mravů*, když s konečnou platností vyhlašují pravdy Bohem zjevené.

A konečně je neomylný také papež římský sám, když mluví "ex cathedra". To znamená, když rozhoduje s konečnou platností jako nejvyšší učitel v církvi ve věcech víry a mravů pro celou církev. V tom případě Duch svatý nejvyššího učitele církve zde na zemi chrání od omylu. Vždyť také na nástupce sv. Petra se vztahují slova Páně: "Šimone,, Šimone! Hle Satan si vyžádal, aby vás třídil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby tvá víra neochabla, a ty se obrátě potvrzuj své bratry!" (Luk. 22. 31-32).

Biskup římský, právoplatný nástupce Petrův, má nejvyšší autoritu učitelskou v církvi na zemi, neboť na něho se také vztahují slova Ježíšova: "Ty jsi Petr a na té skále zbuduju církev svou a brány pekelné ji nepřemohou. Tobě dám klíče království nebeského. Cokoli svážeš na zemi —" (Mat. 16, 18-19). Z katedry mluví papež velmi zřídka. Sice se vydávají z Apoštolského Stolce různá nařízení, směrnice, také okružníky neboli encykliky papežské pravidelně nejsou neomylné. Papež bez koncilu stanovil dogmaticky církevní nauku v poslední době dvakrát. Bylo to vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí Panny Marie Piem IX. 8.XII.1854 a dogmatu o Nanebevzetí Panny Marie Piem XII. 1.XI.1950. Před tím oba papežové se dotázali biskupů z celého světa, zda považují

Pokračování na str. 5.)

(Pokračování ze str. 4.)

Tu však oslovil Hospodin Semajáše, muže Božího, a řekl: "Promluv k Roboamovi, synu Šalomounovu králi judskému a k veškerému domu Judovu i Benjaminovu i k ostatnímu lidu a rci: "Toto praví Hospodin: "Netáhněte, aniž bojujte proti bratřím svým, synům Israelovým. Vratiž se každý domů, nebo já jsem to učinil." Když uslyšeli řeč Hospodinovu, vrátili se s cesty, jak jim přikázal Hospodin. 3. Král. 12.

Pozdě bycha honit.

Během panování Saulova a zvláště pak během panování Šalomounova vzpomněli sobě nejedenkrát Israelité, co prohlásil jim Samuel, když si přáli míti krále "— jako všichni národové mají." Upozornil tehdy Samuel Israelity velice důtklivě: "Král bude bráti desátek a vy budete jeho nevolníky. Ten den pak, kdy budete volati k Bohu pro krále vašeho, kterého jste si vyvolili, ten den nevyslyší vás Hospodin, ježto jste si žádali krále."

"Otec můj ztížil jho vaše, já však přidám ke jhu vašemu. Otec můj mrkal vás biči uzlovatými." Tato slova krále Roboama více než dostatečně potvrdila správnost Samuelovy výstrahy.

Představ si, že ty bys byl na místě toho neb onoho chudáka.

Tatáž slova však zároveň osvětlují nám povahu Roboamovu. Kdo se zrodil pánem neví, jak je to, býti utlačovaným otrokem.

Často setkáváme se u bohatých lidí s tvrdou a bezohlednou necitelností. Takoví lidé obyčejně nezkusili těžké práce, bídy a nedostatku chudých lidí. Nesnaží se také, aby se vmyslili do trudného postavení toho nebo onoho chudáka. Nenapadne jim ani, že by mohli a měli tam nebo onde bídu pomáhati zmírniti. Ba právě naopak. Jejich cílem a snahou je využiti chudáka k vlastnímu prospěchu a obohacení. Vlídná, laskavá a uznalá slova jsou mnohým těmto lidem zcela neznámá. *Naopak slov tvrdých a hrubých nemají nikdy nedostatek.* Jsou to právě tito necitelní "páni", kteří smýšlejí tak, jak nám výstižně líčí kniha Moudrosti 2, 10—11: "Znásilňujme chudého spravedlivce, nešetřme vdovy, aniž se ostýchejme šedin starce mnohého věku. Moc naše buď nám pravidlem spravedlnosti, neboť slabé jeví se neužitečným býti. — Takto smýšlejí násilníci, ale bloudí, neboť oslepila je zloba jejich. A neznají tajemství Božích, naděje na odměnu za spravedlnost nemají."

Pěkných slov se chudák nenají.

Někdy zahaluje se bezcitnost k bližnímu do pěkných slov. Pěknými slovy se chudák odbude, když něco potřebuje a prosí a žádá. Bezcitný člověk tohoto druhu dovede promlouvat a vybízet k milování bližního. Dovede velice dobře poukazovat na hříchy druhých lidí proti lásce k bližnímu. Při tom však sám, má-li skutkem osvědčiti svoji lásku a cit pro bližního, zůstává tvrdým a necitelným. Jest tatáž necitelnost jako předešlá, jest však zahalena lží a přetvářkou. "Srdce tvrdé zle se míti bude na konec." Sir. 3, 27.

K dobrému skutku přidávej laskavá slova!

Synu, v almužně chudého nezklamávej, a očí svých neodvracej od chudého. Duši hladovou nezarmucuj a nepopouzej chudého v nouzi jeho. Neboť když bude ti zlořečiti v hořkosti duše, prosba jeho dojde vyslyšení. Nakloň k chudému své ucho bez nevole a dej, co povinen jsi, a odpověz mu na pozdrav laskavě! Oheň hořící uhašuje voda, a almužna zahlazuje hříchy. A Bůh patří na toho, kdo činí milosrdenství, pamětliv bývá ho budoucně, a v čas pádu svého dochází opory u Boha." Str. 3.

"Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou." Mat. 5., 7.

Ke komu půjdu na radu?

Jsou vážné a důležité věci, v nichž nám dobře mohou poradit jen lidé starší, zkušení a rozvážní. Mladí a k tomu lehkomyslní lidé se nehodí za rádce, neboť schází jim zkušenost a prozíravost. "Ať' nemine tě, co vypravují starší, neb oni učili se od svých otců. Od nich totiž naučíš se rozumnosti, a dávat odpovědi, když bude třeba." Sir. 8, 11.

KRÁLOVÉ V ŘÍŠI ISRAELSKÉ. (932—721 př. Kr.)

JEROBOAM, KRÁL ISRAELSKÝ ZAVÁDÍ MODLOSLUŽBU.

Jeroboam upevňuje svoji vládu zaváděním modlářství — Jeroboam pokárán od Boha — Jeroboamova zatvrzelost a smrt.

Jeroboam opevnil Sichem na horách efraimských, a bydlil tam. Odtud vyšed opevnil Fanuel.

Jeroboam si řekl: "Ted' mohla by se vrátiti královská moc zase k domu Davidovu. Bude-li choditi lid tento do Jerusalema, by přinášel oběti v domě Hospodinově, srdce lidu tohoto obrátí se k pánu svému Roboamovi, králi judskému, mne zabijí a vrátí se zase k němu."

Protož uváživ tu věc, udělal dvě zlatá telata, a řekl jim: "Nechod'te již do Jerusalema! Hle, bohové tvoji, Israeli, kteří tebe vyvedli z Egypta!" A postavil jedno v Betelu a druhé v Danu.

Ta věc se stala podnětem ke hříchům, nebo lid chodíval klaněti se teleti až do Danu. Nadělal také svatyní na výšinách a kněží ze spodiny národa, kteří nebyli Levité.

I ustánovila svátek měsíce osmého, patnáctého dne toho měsíce, podobný slavnosti, která se slavívala v Judsku a vystoupiv obětoval na oltáři. Učinil tak v Betelu, aby obětoval telatům, která byl udělal.

Když vystoupil k oltáři, by pálil kadidlo, tu hle, muž Boži přišel z Judska slovem Hospodinovým do Betelu, an Jeroboam stál u oltáře a kladl kadidlo.

I vzkřikl proti oltáři slovem Hospodinovým, řka: "Oltáři, oltáři! Toto praví Hospodin: Hle, syn narodí se domu Davidovu, Josiáš jménem, a zabíjeti bude na tobě kněze výšin, kteří nyní na tobě kadidlo zapalují, a kosti lidské na tobě bude pálit."

Oznámil také toho dne znamení, řka: "Toto bude znamením, že mluvil Hospodin: "Hle, oltář se roztrhne, a rozsype se popel, který je na něm."

Když uslyšel král řeč člověka Božího, kterou promluvil proti oltáři v Betelu, vztáhl ruku svou od oltáře, řka: "Jměte ho!" Tu uschla mu ruka, kterou byl vztáhl proti němu, že nemohl již přitáhnouti ji k sobě. Též oltář se roztrhl, a rozsypal se popel s oltáře, na znamení, které byl předpověděl muž Boží slovem Hospodinovým.

I řekl král muži Božímu: "Pomodli se k Hospodinu, Bohu svému, a pros za mne, by byla zase uzdravena ruka má!"

I modlil se muž Boží k Hospodinu, a přitáhl král ruku zase k sobě, že byla jako prve.

Tu řekl král muži Božímu: "Pojd' se mnou domů, bys pojedl, a dám ti dary."

Muž Boží králi dpověděl: "I kdybys mi dal polovici domu svého, nepůjdu s tebou, aniž budu jísti chleba, nebo píti vody na místě tomto. Tak totiž je mi přikázáno slovem Hospodina, který mi poručil: "Nesmíš jísti chleba, ani píti vody, aniž se vrátiti cestou, kterou jsi přišel."

A tak odešel jinou cestou, a nevrátil se tou cestou, kterou byl přišel do Betelu.

. . Jeroboam neodvrátil se od cesty své prašpatné . . .

Toho času roznemohl se Abiáš, syn Jeroboamův. I řekl Jeroboam manželce své: "Vstaň, převlec se, by tě nepoznali, že jsi manželka Jeroboamova, a jdi do Sila, kde jest Ahiáš, prorok, který mi pravil, že mám kralovati nad lidem tímto. Vezmi s sebou deset chlebů, koláče a hrnec medu, a jdi k němu, ont' oznámí ti, co se stane chlapci tomu."

Manželka Jeroboamova učinila, jak byl řekl. Vstavši, šla do Sila, a přišla do domu Ahiášova. On však nemohl ji viděti, nebo zakalily se mu oči stářím.

Pokračování

KAREL KRYL:

ŽALM 119

Vyhnaný dostal jsem
útulek v pokoře.
V salaších čininy
musel jsem spáti.
Opuštěn volal jsem
v úzkostech po Tobě:
Pane můj jediný
nenech mne lkáti!

Ačkoli k pokoji
volaly rety mé,
ačkoli prosily
o útěchu —
— na hesla o boji
změnily věty mé
ti, jimž je násilí
ku prospěchu.

HOVORY O VÍŘE

(Pokračování ze str. 4.)

uvedené nauky za katolické a tradicí křesťanskou ověřené. A vlastně jenom postavili do jasného světla to, čemu se v církvi ode dávna věřilo. Správně již ve 3. st. zdůraznil sv. Irenej, biskup z Lyonu: "S touto církví římskou musí souhlasiti každá církev pro její vyšší knížectví (Ad. haer. IV.). Z uvedeného poznáváme, že neomylnost papežská je pojem velmi úzký.

7. Věřím v katolickou církev

Téměř všechny křesťanské společnosti, kromě několika později vzniklých sekt, se modlí stejné vyznání víry jako my, v němž mezi jiným říkáme: "Věřím v jednu svatou, katolickou a apoštolskou Církev." Někdy překládáme řecké slovo "katolickou" českým "obecnou". A mají v určitém smyslu pravdu, neboť všichni křesťané v rozličném stupni se podílí na katolicitě. Vždyť' věří v trojjediného Boha, ve vtělení Božího Syna a vykoupení, mají v úctě Písmo svaté a uživají aspoň 2 svátostí. K plné katolicitě však přísluší ještě nepřerušené zapojení tradicí a právoplatným svěcením biskupů nebo posloupnosti apoštolskou na prvotní církev. A konečně *organické spojení s nástupcem Petrovým, římským biskupem* a všemi biskupy, kteří mají společenství s papežem, je znamením apoštol. spojitosti obce křesťanské.

Čím více některá partikulární neboli místní církev toto vše uskutečňuje, tím více je katolická. Tak např. církev pražská, naše arcidiecése je katolická, poněvadž prostřednictvím svého biskupa vyznává katolickou víru, vysluhuje se v ní všemi svatými svátostmi a máme společenství s římským papežem stejně jako je tomu v diecési litoměřické, olomoucké atd.

Pravoslavné církve mají s námi katolíky také společnou víru (kromě dogmatu o prvenství římského papeže a papežské neomylnosti), užívají všech sedmi svátostí a mají nepřerušené zapojení na prvotní církev právoplatným svěcením svých biskupů. Schází jim jedině spojení s biskupem římským, který je právoplatným nástupcem sv. Šimona Petra v jeho prvenství neboli primátu. Pravoslavné patriarcháty a národní církve pravoslavné se považují za autonomní, což je do jisté míry protikladem plné katolicity čili obecnosti.

U církví anglikánských není situace tak jasná. Anglikánská církev byla násilně oddělena od církve katolické králem Jindřichem VIII., když se papež zdráhal rozloučiti jeho právoplatné a dovršené manželství. Hlavou anglikánské církve je v současnosti anglická královna Alžběta II.

(Pokračování)

NAŠIM ODBĚRATELŮM:

Buďte tak laskaví a mějte strpení. Potvrzení o předplatném i darech na tisk Vám pošleme postupně. Při tak rychlé proměně redakce a administrace, při opravách budovy, pomalém stěhování, zaučování se do nových metod tisku — nelze udělat vše najednou. Hlavně nám běželo o to, abychom nemusili příliš dlouho odkládat vydání nových novin, které se neobejde také ještě i pro několik budoucích čísel bez těžkostí. Chceme Vám sloužit, protože to považujeme za nutné a potřebné, abychom si uchovali vzájemné pojítko, jímž noviny určitě jsou.

Víme, že budou mít ještě po celou řadu týdnů své nedostatky. Napište nám o tom, co považujete Vy za nejdůležitější zlepšit, a až nás na to "dělání novin" bude víc, určitě se věci pohnou.

Kdyby se snad stalo, že někomu z Vás předplatitelů "HLAS NÁRODA" nedojde, napište nám, nebo aspoň zatelefonujte — (prozatím ještě na staré číslo NÁRODA na Allport: TA-9-6655).

Buďte tak hodní a pomozte nám "HLAS NÁRODA" rozšířit mezi své přátele a známé. Jistě, že těch 15 dolarů předplatného rádi obětují. Vždyť tu běží o naši společnou věc! Kdyby se tu býval našel někdo jiný, kdo by ty noviny vedl v křesťanském a národním duchu, velmi rádi bychom mu v tom bývali pomáhali. Nikdo se nenašel, tak je děláme sami protože to považujeme za svou kněžskou a národní povinnost.

Přátelé drazí, **neodkládejte,** prosíme Vás, svou přihlášku s předplatným na odbírání HLASU NÁRODA. Nečekejte, až se bude prodávat na novinových stáncích a v kostelích. Z prodeje novin na ulicích malé národnostní tiskoviny nemají prakticky opravdu žádný užitek. Prodavač dostane za každé prodané číslo deset centů, benzin a plat šoféra při rozvážce pohltí ostatek. Stejně tomu tak je v kostelích. Přesto se však pokusíme H. N. do kostelů a na stánky – na zkoušku — dovážet!

Máme-li si tyto svoje noviny udržet, potřebujeme tedy nutně aspoň tisíc nových předplatitelů. POMŮŽETE NÁM JE SEHNAT? DOKÁŽETE TÍM, ŽE JSTE NA VÝSI DOBY A ŽE JSTE POCHOPILI, ČEHO NÁM JE V DNEŠNÍ ZÁVAŽNÉ DOBĚ NEJVÍCE TŘEBA. Kdo rychle a ochotně pomáhá, dvakrát dává. Sám se při tom zachraňuje před životní prázdnotou. Nachází při tom své nejlepší já, objevuje svoje zdravé "kořeny", svůj životní směr, a najednou chápe, kam patří. Dostává se mu víry, posiluje se jeho naděje a roste v něm láska k Bohu i k bližním. Uvažujte o tom, a pak laskavě vyplňte tuto přihlášku:

* * *

Redakci a administraci "HLASU NÁRODA"
2657-59 S. Lawndale Ave.
CHICAGO, Ill. 60623.

Přihlašuji se za odběratele "HLASU NÁRODA" z přesvědčení, že v dnešní době a za stávající světové situace je pro nás v Americe potřebné a nutné udržet si svoje svobodné noviny s křesťanským světovým názorem.

JMÉNO: _____

ADRESA: _____

Rád bych četl rubriku o: _____

_____

Doporučuji poslat ukázkové číslo
panu
paní
slečně _____

Adresa: _____

Posílám vám oznámku (blahopřání k výročí, inserát)

za $_____

K svému předplatnému přikládám dar na tiskový fond

$_____

Nehodící se škrtněte. Odstřihnete a vyplněnou přihlášku s šekem, vyplněným na "HLAS NÁRODA", zašlete laskavě na adresu: "VELEHRAD", 2657-59 S. Lawndale Ave. Chicago, Ill. 60623.

České bohoslužby u sv. Prokopa jsou každou neděli v 10:30 A.M.

Hlasatel Svobodné Evropy – "kapitán čs. rozvědky"

Z Mnichova jsme dostali zprávu, že ve čtvrtek 29. ledna se v Praze konala tisková konference s 30-tiletým Pavlem Minaříkem, který pracoval od konce roku 1968 do loňského prosince, kdy byl k 31. březnu 1976 propuštěn, jako hlasatel rozhlasové stanice Svobodná Evropa v Mnichově. Novinářům ze 16 států byl představen co by kapitán čs. špionážní služby, který se " po splnění svých úkolů vrátil do vlasti".

V tomto prvním z řady ohlášených vystoupení. Minařík hovořil především o údajném spojení mezi Radiem Svobodná Evropa a takzvaným Československým Poradním sborem v Západní Evropě, v němž volně pracoval jako člen sekretariátu. Do této funkce byl prý vybrán "za pomoci svých amerických přátel", penize na "dlouhodobé plány podvratného působení" obou organisací, na jejich "akce zaměřené proti zmírňování mezinárodního napětí" přicházejí — jak jinak — od "americké zpravodajské služby".

Pavel Minařík přinesl do Prahy různé zvukové materiály ze zasedání Poradního sboru; na tiskové konferenci byly přehrávány mimo jiné záznamy z projevů redaktora RSE Jožky Pejskara, který je tajemníkem PS, a Dr. Jaroslava Pecháčka, bývalého ředitele čs. oddělení RSE. Na dotaz zpravodaje sovětského listu IZVĚSTIJA se hovořilo i o činnosti Julia Firta, který býval poradcem amerického ředitele stanice. — V různých na poslech nepěkných souvislostech padla jména některých dalších spolupracovníků RSE resp. Poradního sboru, např. Milana Schulze, Karla Jezdinského a Josefa Schneidra. Další "odhalení" budou nepochybně následovat, protože pozornost občanů je dnes třeba víc než kdy jindy odlákat od ožehavějších námětů vnitřní situace. A jistě má "návrat kapitána Minaříka" zneklidnit i všechny ostatní pracovníky v exilu.

Navrátilců Minaříkova druhu byla již hezká řádka. O většině z nich víme, že neskončili dobře. Někteří se té jepičí slávy dokonce dobrovolně vzda-

N

Při zemětřesení v Guatemale zahynulo více než 15,000 lidí

Guatemala City. — Podle poslední úřední zprávy guatemalské vlády při zemětřesení v postiženém území Chilmaltenango zahynulo při nejmenším 15,035 lidí. Zraněno bylo přitom asi 40,000 lidí a 200,000 jich ztratilo přístřeší.

Osm českých dívek z chicagské oblasti bylo uvedeno *do společnosti* v sobotu 31. ledna t.r. v sokolovně Tábor v Berwynu, Ill., na tradičním Representačním plese — v pořadí již 18. — pořádaným sdruženými čs. organizacemi v Chicagu. Můžeme být hrdi na tato děvčata, která se hrdě hlásí k svému českému původu, ikdyž jejich jména znějí někdy po otci jinonárodně. Mladičké debutantky v dlouhých bílých šatech jsou (z leva do prava): Maria Bessa, Jana Šmelhaus, René Bericochea, Eva Manová, Anežka Šulcová, Marcela Nováková a Kamila Ihnátková.

Distriktní svaz českých katolíků v Clevelandu

srdečně zve své členy a příznivce na

VÝROČNÍ STOLEČKOVOU ZÁBAVU

(CARD PARTY)

V neděli 29. února 1976 Začátek 1:00 PM

Auditorium školy P. Marie Lurdské
3398 East 55th Street

Občerstvení — Ceny u stolu: Stříbrný dolar — Mnoho dveřních cen.

Z

HLASU NÁRODA,

našich staro-nových
českých katolických novin
v Americe,
MÁME UPŘÍMNOU RADOST,
protože je to jediný prostředek,
který nás — roduvěrné a dnes roztroušené
věřící v U.S.A., v Kanadě
a ve všech koutek světa —
může účinně spojovat,
abychom nezapomínali
na své pro víru v Krista diskrimované
bratry a sestry
v nesvobodné okupované vlasti.

K uctění památky našich drahých rodičů — ANTONÍNA a MARIE JANDÁČKOVÝCH — věnují vděčné děti:
Maruška, Toník, Petr a Věra.

"PROČ BYCHOM SE NETĚŠILI?"

Touto — každému z nás tak dobře známou písní ze slavné Smetanovy "Prodané nevěsty" — (k níž slova napsal Karel Sabina) — začínalo veselé masopustní pásmo zpěvů, tanců, lidových průpovídek a prózy, které předvedli členové Klubu DOMOV se svými přáteli na svém tradičním únorovém veselém MUMRAJI. Bylo to v sobotu 7. února ve dvoraně Olympic bývalé budovy ČSA na Čermákové třídě v Ciceru.

Ta Smetanova píseň — jak pro svou jásavou melodičnost tak pro svůj slovní obsah, vytrysklý z citu a mysli našich věřících předků, výstižně charakterizovala atmosféru celého zdařilého večera. Samozřejmě, že některé dámě při tom bylo horko, jinou zase mrazilo v zádech a třetímu pánovi se zase nezamlouvaly naše tradiční valčíky, polky ,tanga a mazurky. Vždyť jsme se v naší době zatoulali zcela znenadání ve vesmíru, a tak ty vesmírové nadzvukové lety mají na naše lidské mravenčí hemžení také nějaký vliv! Avšak právě taková různorodá lidská přání patří k masopustnímu "mumrajování", a tak jsme se veselili dobře a zdravě. Těšili jsme se z toho, že jsme se v přátelském prostředí ve zdraví sešli se známými, které jsme již třeba drahnou dobu neviděli, a s nimiž jsme si mohli tedy v klidu posedět, zatančit, zavzpomínat a veselit se v kruhu svých příbuzných i nových přátel.

Radovali jsme se tím více, že nám k této přátelské a příbuzenské národní pospolitosti vyhrávala příjemně tlumená hudba známého kapelníka G. Kolaříče. Bylo nám dobře u stolu, vesele u baru. Vždyť' sklenička dobrého vína neuškodí a pivo žízeň zhází. Se skleničkou "viceprocentní" se při zachování míry výborně na zdraví přiťukává. Alespoň nám to tak nějak říkali zkušení vinaři a sklepníci Jožka Šopík, Honza Švec a Karel Chrobák, kteří po celý večer odborně a obětavě u baru všechny ty výtečné "ambroziány" čepovali.

"Starosta a měšťanosta" Mumraje — (Karel Nolč) — vyzývá přítomné, aby s námi všichni zpívali staročeskou "masopustní hymnu": Masopust držíme, nic se nevadíme, pospolu, proč bychom se hádali, když jsme se tak shledali — poznovu.

Snad Vás aspoň tyto dva záběry ze sobotního Mumraje klubu Domov přesvědčí o tom, že tam bylo vskutku veselo. Když nám Pán Bůh zdraví dá, a příštího roku se dožijeme, vid'te, že přijdete také mezi nás?!

"Pan Pronobus" — (Mirek Balaš) už přijal od starosty "symbol práva" a ujímá se vlády nejen nad všemi chalupami, ale hlavně nad muzikanty a celou masopustní veselicí.

Všichni svorně si také pochvalovali ty krásně usmažené řízky s bramborovým salátem, výbornou vepřovou pečení se zelím a knedlíkem.

V kuchyni se obětavě potili manželé Solfroňkovi, Emilka Milčárková a maminka Struhartová s oběma dcerami.

Letos bylo zvlášť radost pohledět na všechny ty pravé domácí dobroty, které napekly a do buffetu přinesly členky klubu Domov a naše příznivkyně. Pečivo prodávaly: Jarunka Kolbabová, Pavla Kůrková, Xeňa Lálová, Gertruda Lesyšyn a Františka Uhlířová.

Ovšem, mirou největší k té veselé masopustní náladě přispělo pásmo: "Masopust držíme, nic se nevadíme", které složila F. Uhlířová, režíroval Ferda Küssel, tance nacvičila Bláža Holubová, reprodukovanou hudbu opatřil Josef Ryšavý ml., na harmoniku doprovázel a písně nacvičil Ludvik Rafaj, kostýmy navrhla Pavla Kůrková, malířskými štětci čili přiléhavou dekorací ještě vše podtrhl Zdeněk Nerada. Ačkoliv herci, maškary, zpěváci, mladé tanečnice a tanečníci sklidili jak při předvádění, tak i po skončení pásma zasloužený potlesk, dovolte, abychom ještě i my je jednou vyvolali na scénu. Zaslouží si to už za obětavost, se kterou chodili na zkoušky a za dobrou snahu, aby nám připravili v dnešní těžké době trochu té české veselosti.

Herci, maškary a zpěváci byli tito: Mirek Balaš, Xeňa Lálová, Emilka Milčárková, Kristýna Mojsijáchová, Eva Přikazská, Honza Přikazský, Štefin Přikazský, Vlaďka Sovová, Alena Tomečková, Luděk Tříska, otec Vojtěch Vít, O.S.B., Dalibor Zeman, Kamila Zemanová, Zbynák Židlický; tanečnice a tanečníci: Marie Bessa, Pavla Kůrková, Eva Manová, Jana Šmelhausová, Ilona Sovová, Jennie Ulrichová, Zdeňka Židlická; Josef Kučera, Rostík Kučera, Václav Kučera, Mirek Kůrka, Vašek Přikazský, Honza Uhlíř a Jirka Vlček.

Chipy prodával Leopold Riedl. Lístky Julinka Küsslová, které pomáhala Anežka Chrobáková.

Zvláštní dík a upřímné "Pán Bůh zaplať" pak patří vám všem — známým i neznámým návštěvníkům Mumraje, kteří jste se nedali odradit ani tím mrazivým sobotním větrem a přišli jste v tak hojném počtu mezi nás. Tím jste nejvíce přispěli k tomu, že se maškarní Mumraj opět vydařil a naše národní pospolitost v chicagské oblasti tak přesvědčivě potvrdila.

Pořádající výbor
Klubu DOMOV.

Nejlépe si pochutnáte v česko-americké restauraci
The DUMPLING HOUSE
4109 S. HARLEM AVE.
STICKNEY, ILL.
Denně čerstvá jídla.
Otevřeno od neděle do pátku od 11 hod. dopol. do 7:30 hod. večer.
V sobotu zavřeno.
Srdečně Vás zve
MARIE ČIHULOVÁ
Rádi posloužíme, chcete-li si vzít jídla domů. Stačí zavolat a pro jídlo si přijít.
Tel.: GU-4-9633

J. BÉNÁČEK:

ROGER GARAUDY A KŘESŤANSTVÍ

Roger Garaudy není v Československu neznámý: když byl ještě členem francouzské komunistické strany, byly přeloženy do češtiny některé jeho knihy. Roku 1967 vyšla kniha **"Od klatby k dialogu"**, v níž Garaudy zdůvodňoval možnost a nutnost dialogu mezi marxisty a křesťany. Roku 1968 vyšla v českém překladu kniha **"Marxismus XX. století"**. V ní se Garaudy snažil překonat strnulý dogmatismus a konfrontovat marxismus s hlubokými změnami ve vědě a v kultuře našeho století. Garaudy je však znám v Československu i osobně: zúčastnil se roku 1967 symposia v Mariánských Láznich, kde marxisté a katolíci se pokoušeli narýsovat možnost a hranice vzájemného dialogu.

Poslední kniha Garaudyho, nazvaná "Paroles d'homme" – **"Slova člověka"**, vzbudila rozruch. Toto silně autobiograficky zabarvené dílo, obsahující ve dvaceti kapitolách řetěz meditací o základních otázkách lidského života, končí vyznáním: "Jsem křesťan." Garaudy odkrývá původní inspiraci své činnosti v křesťanské víře svých mladých let, ve víře, kterou opustil při vstupu do komunistické strany. Píše: "Můj život může začal, když jsem se stal militantním revolucionářem, abych uskutečnil požadavky své křesťanské víry. Můj život nabyl plného smyslu, když jsem objevil ve své víře základ své revoluční činnosti." Ale o jakou víru jde? ptá se Garaudy. Je to víra v Boha nebo víra v člověka? Toto: buď anebo, otázka v této alternativě je špatně položena, odpovídá. "Víra v Boha, která by nezahrnovala víru v člověka, by byla únik, opium; a víra v člověka, která by se neotevřela tomu, co v člověku překračuje člověka, by zmrzačila člověka v tom, co je v něm specificky lidské. Ochudila by ho o transcendenci." A dodává: "Transcendence nepadá s nebe. Vynořuje se z dějin." Tak chápe Garaudy své křesťanství, svou víru. Ale je to opravdu víra, kterou vyznávají katolíci na všech rovnoběžkách a polednících zeměkoule, je to opravdu víra, o níž mluví evangelium?

Než na tuto otázku odpovíme, přehlédněme krátce vývoj, kterým Garaudy prošel během posledních let.

Byl členem komunistické strany od roku 1933, od svého dvacátého roku. Od roku 1945 byl členem ústředního výboru komunistické strany Francie, od roku 1956 členem politbýra. V únoru roku 1970 byl z komunistické strany vyloučen. Proč? Z jakých důvodů? Protože s ní nesouhlasil ve třech základních bodech. První bod nesouhlasu se týkal hodnocení studentských n e p o k o j ů ve Francii ve roce 1968. Druhý, závažnější předmět nesouhlasu se vztahoval na samý program francouzské komunistické strany. Garaudy kritizoval společný program francouzské levice, protože byl rozhodnut jen na vedoucích místech bez souhlasu báze. Třetí a definitivní důvod k roztržce daly události v Československu v srpnu roku 1968. "Byl odmítnut můj názor," píše Garaudy, "podle něhož nestačilo obsazení odsoudit, ale bylo nutno hledat jeho příčiny v pojetí a struktuře komunistické strany Sovětského svazu, odkud vycházel model socialismu, který byl perversí marxismu a neodpovídal požadavkům naší doby" (85). Tyto body nesouhlasu mají společného jmenovatele v kritice toho, co Garaudy označuje jako "konfiskace iniciativy" a "byrokratický centralismus": když totiž všemocný byrokratický aparát vnucuje svou vůli masám a dusí tak iniciativu jednotlivce.

Tak vypadají ve zkratce politické názory Garaudyho; nás však zajímá především jeho postoj ke křesťanství. Jeho vývoj v tomto ohledu se dá načrtnout v hrubých obrysech takto: Garaudy byl už dlouho přesvědčen, že marxismus by ochudil sám sebe, kdyby odmítl přínos křesťanské tradice. Proto považoval za nutné, aby marxismus opustil své tvrdě odmítavé stanovisko vůči křesťanství a víře v Boha a aby s křesťany navázal dialog, který by vedl ke vzájemnému obohacení. Křesťanství vneslo podle Garaudyho do dějin dvě základní hodnoty: tvůrčí svobodu člověka a transcendenci; a je přesvědčen, že tyto dvě hodnoty jsou vlastní i marxismu. V knize "Od klatby k dialogu" napsal: "Moment tvorby a s ním i moment subjektivity a moment transcendence, překonání daného, jsou podstatné pro marxismus." A jinde poznamenává: "Opravdový čas a opravdové dějiny by nemohly existovat, kdyby nevznikalo něco nového, ale nevznikalo by něco nového, kdyby totalita bytí byla soběstačná a kdyby neodkazovala na něco jiného." Od přesvědčení, že křesťanství vneslo do dějin nenahraditelné hodnoty, které marxismus nesmí opomíjet, nechce-li zploštět do plytkého pozitivismu a scientismu, činí Garaudy v poslední knize "Paroles d'homme" další krok a vyznává, že transcendence patří podstatně k rozměru člověka, že Bůh patří k definici člověka jako ten, kdo boří meze a hranice, jako podmínka a možnost otevřené budoucnosti. Člověk není bez Boha plně člověkem.

Tvůrčí svoboda a transcendence nabývají plného významu v lásce. Garaudy odkryl kosmický zákon lásky. "Jen láska dává životu specificky lidskou náplň," píše, "láska je smysl života." A jinde: "Bez lásky může člověk a společnost jen fungovat, ale ne existovat. Socialistická revoluce nebude triumfem vědy, ale lásky . . . Jestliže budoucnost patří pouze těm, kdo jsou schopni věřit v lásku, je to tím, že zkušenost lásky je zkušeností absolutna: zkušenost, v níž si uvědomujeme současně své meze a svou schopnost překonat je."

A láska, tento první zákon a opěrný bod křesťanství, mu otevírá přístup k nosným pravdám evangelia, k mysteriu vtělení a zmrtvýchvstání. O vtělení píše Garaudy: "Ve vtělení je úžasné, že Bůh přestává být abstraktní totalita 'dobra'" nebo 'nehybného hybatele' vesmíru, jako u Řeků, bere na sebe lidskou tvář a může být milován jako lidská bytost." A ve zmrtvýchvstání Kristově vidí záruku lidské naděje. Vtělením rozbořil a překročil Kristus lidské meze. Zmrtvýchvstáním překročil poslední nepřekročitelnou mez, smrt.

Před třemi roky Garaudy ještě váhal odpovědět na otázku, zdali je křesťanem. Dnes nemá pochyb. Kniha končí vyznáním: "Žít podle základního zákona bytí, podle zákona lásky. Kříž mne naučil jeho odříkání. Zmrtvýchvstání mne naučilo jeho vítězství. Jsem křesťan."

Ale jak odpoví na toto vyznání ti, k nimž se Garaudy hlásí? Jak odpoví křesťané? Naleznou v křesťanství, tak, jak je chápe Garaudy, nezkreslené rysy svého Boha, své víry a naděje? Je bolestné, ale také čestné odpovědět, že Bůh a víra Garaudyho se nekryjí s obsahem, který jim dává evangelium. Je bolestné, ale také čestné říci, že Bůh je víc než pramen lidské tvořivosti: že transcendence je víc než nedeterminovaná budoucnost: že věčnost je víc, než projekt, který překračuje horizont jednotlivce. Je bolestné, ale také nutné říci, že vtělení je víc, než překonání řeckého dualismu a že zmrtvýchvstání je víc, než možnost protrhnout svěrací kazajku sociálních podmíněností a lidských rezignací. Garaudyho křesťanství je uzavřeno obzorem lidského života a lidských dějin na této zemi, ale nepřekračuje lidský život jako celek ani lidské dějiny jako totalitu. Je to sekularizované křesťanství. Garaudy ostatně píše otevřeně: "Neexistuje věčnost v jiném životě, v jiném světě, mimo tento čas. Věčnost existuje v tomto životě. V tomto světě, který je jediným světem. V našich lidských dějinách, které jsou jedinými dějinami . . . Můj život nemá rozměr věčnosti po tomto životě, ale zde a nyní, když jsem zodpovědným tvůrcem projektu, který mě přesahuje." Jak je z tohoto textu vidět, vyčerpává Bůh svou funkci a tedy i své bytí tím, že je hybnou pákou lidských projektů a naději. Je to sice hodně, ale není to všechno. Křesťanský Bůh je právě ono "víc", které jsme několikrát, až téměř monotonně opakovali.

Nebudeme se zde však omezovat na výtky. Garaudy si je sám vědom, že stojí se svými názory jako mimo stranu tak mimo církev. Budeme se spíše obdivovat jeho upřímnosti a důslednosti, s nimiž hledá z marxistického stanoviska přístup k víře. A neubráníme se při četbě knihy pocitu zahanbení, protože si uvědomujeme, jak našemu křesťanství chybí často právě to lidské teplo, smysl pro spravedlnost a solidaritu s druhými, které vystupují v Garaudyho životě s neuvěřitelnou samozřejmostí.

Dr. JIŘÍ S. BENSON:

NÁBOŽENSTVÍ V RUDÉ ČÍNĚ

Pro ty, kteří znali dřívější Čínu, je potlačení veškerého náboženského života jednou z nejsmutnějších zkušeností dnešního života v komunistické Číně. Čínský lid byl po celých 5,000 let svých národních dějin hluboce oddán náboženství, avšak nyní rudá Čína zahájila nové údobí dějin, ve kterém všechna náboženská víra je vládou potlačena. Taková je skutečnost, ačkoliv 28. článek nové ústavy, která vešla v platnost 17. ledna 1975, říká doslovně toto: "Občané se těší svobodě projevu, dopisování, tisku, shromažďování, spolčování, konání demonstrací a konání stávek; zároveň také se těší svobodě věřit nebo nevěřit v náboženství jakož i svobodě propagovat atheismus."

V srpnu 1975 skupina U.S. senátorů a kongresníků navštívila tak zvanou Lidovou republiku Číny. Zpráva této "Sedmé kongresní delegace do Lidové republiky Číny" stojí za přečtení; zejména je zajímavé to, co se v ní říká o náboženství. U.S. delegace navštívila buddhistický klášter Faching v Jangčeu, založený za dynastie T'ang před 1200 roky. Dnes toto město čítá na *200,000 obyvatel, z nichž však pouze asi 200 ještě věří v budhismu.* Zpráva pak pokračuje takto: "V Jangčeu není žádný křesťanský kostel; budhistický klášter je jediným náboženským ústavem v tomto městě. Bylo nám řečeno, že v dnešní Číně existují už jen nepatrné zbytky křesťanství. V Pekingu jsou v jednom kostele konány pravidelné bohoslužby, jichž se účastní jen nepatrný počet křesťanů. Profesor Ting Kuangehsun, který v roce 1948 graduoval v bohoslovném semináři Unie v New Yorku, učí na universitě v Nankingu několik desítek studentů křesťanské teologii. Počet jeho studentů se však stále zmenšuje; přitom i tito studenti jsou školeni tak, aby sloužili komunistickému státu. Profesor Ting je také delegátem u Národního lidového kongresu jako zástupce čínských křesťanů. Mimo Peking se ještě konají pravidelné křesťanské bohoslužby v několika málo jiných městech, avšak i tyto jsou málo navštěvovány. Některé rodiny dosud žijí podle křesťanského náboženství, avšak nikdo, kdo věří v náboženství, nemůže být členem komunistické partaje."

Věřící lidé jsou pro svou víru trestáni.

Ve zprávě delegace U.S. kongresu se poznamenává, že v dnešní rudé Číně se nebere žádný ohled na to, co ústava zajišťuje o náboženské svobodě, a že naopak kdokoliv žije podle některého náboženství, at' je jakékoliv, nemůže být přijat na universitu a také mu jsou odepřeny všechny výhody, jimž se těší členové komunistické partaje. Každému také je jasné — ačkoliv zpráva kongresní delegace o tom přímo nemluví — že kurs teologie na universitě v Nankingu není nic jiného než další prostředek pro šíření vládní komunistické propagandy.

Nová ústava zajišťuje mnohé osobní svobody, které však ve skutečnosti nejsou uděleny. Povšimnutí hodné je, že tato ústava výslovně dovoluje propagovat atheismus. Text ústavy Sovětského svazu je podobný. Skutečnost v obou těchto zemích, *stejně jako i ve všech ostatních komunistických zemích*, je tatáž: věřící jsou režimem pronásledováni a každé úsilí o šíření víry je zákonem zakázáno.

Americká svoboda.

Srovnejme nyní obraz rudé Číny se svobodami Ameriky. Naše ústava je založena na jedinečné zásadě, že lidská práva jako jsou právo na život, na svobodu a na hledání štěstí, mají svůj původ v samotném Stvořiteli a nikoliv ve státní moci. Slova prvního doplňku naší ústavy jsou už skoro 200 let stará: "Kongres nebude dávat žádné zákony, jimiž by se upravovaly náboženské záležitosti, anebo které by zabraňovaly svobodnému vykonávání náboženství."

Zatím co naši političtí vůdci navštěvují otrokáře čínského lidu a připíjejí si s nimi na zdraví, Američané by si měli připomenout tato slova John Adamse: "Každá lidská bytost má práva, která nemohou být zrušena ani omezena lidskými zákony. Mají totiž svůj původ ve velkém Zákonodárci všehomíra." Jindy zase týž Adams řekl: "Vždycky se divám na založení Ameriky s velkou úctou a obdivem. V záměru Prozřetelnosti je Amerika velkolepým jevištěm pro osvětlení nevědomých a pro osvobození zotročené části lidstva na celém světě."

Čím dnes Američané přispívají k odstranění otroctví na celém světě? Jsme si vědomi toho, že komunisté svou expansí uvrhují stále větší část lidstva do otroctví?

SPORTOVNÍ ZPRÁVY

● **Byly dojednány termíny** jednotlivých zápasů kvalifikace pro mistrovství světa se zástupci Skotska a Walesu. Československo zahajuje se Skotskem dne 13. 10. 1976 a odveta se hraje ve Skotsku 21. 9. 1977. Další zápas Wales—ČSSR se hraje 30. 3. 1977 a odveta je v Československu 16. 11. 1977. Skotsko-Wales se hraje 17. 11 1976 a odveta 12. 10. ve Walesu.

* * *

● **V Nitře 30. ledna** hrálo ČSSR (23) proti SSSR B 7:2 Za ČSSR hráli hráči do 23 let a za SSR B hráči z moskevských oddílů, z nichž někteří už hráli (přesně pět hráčů) za A-tým SSSR. Dva góly za ČSSR dali Richter (Sparta) a Černík (VŽKG), po jednom (Kostka (Sparta), Skrbek (Kladno) a Miklošovič (Bratislava). Dramatická byla odveta v Bratislavě; mezi těmito soupeři a skončila 5:5. Dva góly dali Tarant (Litvínov) a P. Šťastný (Bratislava), jeden dal Sýkora (Kladno).

● **Na XII. zimních olympyjských hrách** v Insbrucku hrají za ČSSR hokej následující hráči: brankaři Holeček (Sparta) a Crha (Pardubice), obránci: Machač (Brno), Pospíšil (Kladno), Bubla (Litšínov), Kajkl (Plzeň), Chalupa (Jihlava), Dvořák (České Budějovice), útočníci: E. Novák, Nový (oba Kladno), Augusta (Jihlava), Ebermann (Plzeň), Hlinka (Litvínov), Jiří Holík (Jihlava), Martinec, J. Novák, B. Šťastný (všichni tři z Pardubic) a Pouzar (České Budějovice).

* * *

Než začal olympijský hokejový turnaj, tak se hrály tyto kvalifikační zápasy:

ČSSR — Bulharsko 14:1

Branky: Martinec 3, J. Novák 3, Jiří Holík 2, Augusta 2, Hlinka, E. Novák, Bubla a Pospíšil po jedné.

SSSR — Rakousko 16:3, Finsko — Japonsko 11:2, USA — Jugoslávie 8:4, Polsko — Rumunsko 7:4 NSR — Švýcarsko 5:1.

Výtězné týmy ČSSR, SSSR, Finsko, USA, Polsko, NSR vytvoří A- skupinu a poražené týmy Rakouska, Yugoslávie, Švýcarska, Rumunska, Japonska, Bulharska skupinu B.

* * *

Ve středu 4. února 1976 začly zimní olympijské hry v Innsbrucku. Téměř 70 tisíc diváků sledovalo 90 minutový ceremoniál se všemi jeho prvky. Na této stránce Vás přátelé budeme postupně informovat, kdo získal zlatou, stříbrnou a bronzovou medajli a v kterém sportě to bylo. Pochopitelně i umístění čs. reprezentantů. První výsledky jsou: Lyžování — běh na 30 km muži:

1. S. Salveljev (USSR)
2. Bill Koch (USA)
3. I. Garanin (SSSR)

* * *

Billa Kocha objevil před šesti léty a naučil ho pořádně trénovat náš vynikající český sportovec — emigrant, mistr USA na 50 km veteránů nad 45 let, Miloš Vobořil. Náš úspěšný krajan Miloš Vobořil je v Insbrucku jako zástupce ředitele nordického amerického olympijského mužstva. Bill Koch má 20 let a je tak nejmladším držitelem běžecké medajle v historii ZOH.

* * *

Sjezd — muži

1. F. Klammer (Rakousko)
2. B. Russi (Švýcarsko)
3. H. Plank (Itálie)

Umístění čs. závodníků: 33 Zeman, 40. Sochor.

* * *

Umístění čs. závodníků: 26. Jarý, 44. Šimow, 45 Beran, 46. Michalko.

* * *

Rychlobruslení — 1500 m ženy

1. G Štěpanská (SSSR)
2. S. Youngová (USA)
3. T. Averinová (SSSR)

Sheila Youngová je nejen výbornou rychlobruslařkou, ale také cyklistkou.

Za ČSSR v tomto sportu nikdo nestartuje.

Československo startuje v těchto sportech: Lední hokej (18 hráčů), Sjezd (2 muži, 2 ženy), Běh na lyžích (6 mužů, 5 žen), Sdružený závod (2 muži), Skoky na lyžích (5 mužů), Boby (2 muži), Saně (3 muži, 1 žena), Krasobruslení (1 muž a žena v jednotlivcích, 2. dvojice), Biaslon (5 mužů).

* * *

Zimní olympijské hry ještě neskončily, ale už se jedná o letních. V Innsbrucku 1. února bylo 77 zasedání MOV, kde se posuzovalo vše kolem montreálského problému. Lord Killanin, předseda Mezinárodního olympijského výboru prohlásil, že hry začnou 17. července 1976 v Montreálu a nikde jinde. Ministr quebecké vlády Goldbloom řekl: "Hlavní olympijský stadion bude připraven, ale nebude dobudován. Soustředíme se na vnitřní úpravy, postavíme provizoria, povrch umělé dráhy položen v květnu. Kdyby nebyl plavecký stadion perfektní, máme možnost uspořádat závody v bazénu montreálské univerzity."

Na IV. všesokolský zahraniční slet do Curychu!

Do IV. sletu Čs. Sokolstva v zahraničí ve dnech 2. až 4. července 1976 v Curychu ve Švýcarech zbývá již jen necelých 5 *měsíců. Všechny přípravné sletové* práce jsou však již v plném proudu. Sletové nálepky a sletové pohlednice podle návrhu br. Savo Rokniče z Berwynu, Ill., se již rozletěly do světa, sletové odznaky podle návrhu br. Pavla Slavinského z New Yorku byly již zhotoveny ve Vídni a odeslány do Švýcar, pořad sletu a všech sletových podniků byl stanoven, místa pro všechny sletové podniky byla již zajištěna, prostná cvičení členstva a dorostu jsou již téměř všude nacvičena a přehled nácviku provedli náčelník a náčelnice Čs. Sokolstva v zahraničí br. a s. Jan a Vlasta Waldaufovi z Toronta za své návštěvy ve Vídni a ve Švýcarech, kde se ve dnech 8. a 9., 15. a 16. listopadu 1975 konala cvičitelská škola Čs. Sokolstva v zahraničí ve Winterthuru za účasti 48 bratří a 45 sester, celkem tedy 93 členů z 12 sokolských jednot v Evropě: Baden, Basilej, Bern, Curych, Lucern, Solothurn a Winterthur ve Švýcarech, Delft a Utrecht v Holandsku, Mnichov v Záp. Německu, Paříž ve Francii a Stockholm ve Švédsku. Náčelník br. Jan Waldauf vydal obsah celé školy ve zvláštní příručce o 113 stranách, která byla rozdána všem účastníkům školy.

Všechny tyto i jiné sletové záležitosti byly projednány ve schůzi výboru Čs. Sokolstva v zahraničí, která se konala v sobotu 29. listopadu 1975 odpoledne v Masaryktown u Toronta, kde se také konal přátelský sokolský večer, který řídil starosta sokolské jednoty v Torontu bratr Dr. Jan Janků a při němž bylo vzpomenuto 85. narozenin bývalé náčelnice ČOS s. Marie Provazníkové, a v neděli 30. listopadu 1975 dopoledne v domově manželů Waldaufových v Mississauga, Ontario, Canada.

* * *

Myšlenky a ideály svobodného Sokolstva, Orelstva i Skauta-Junáka komunismus ve staré vlasti udupal, ale ve svobodném světě našich exilů žijí dále. Čs. Sokol v zahraničí zakládá dokonce i nové jednoty.

V Holandsku byla založena nová sokolská jednota Utrecht, v Austrálii byla založena nová sokolská jednota Sydney-Západ a byl obnoven Sokol Melbourne, takže Čs. Sokolstvo v zahraničí má nyní 33 sokolských jednot ve svobodném světě. — Jako noví přímí členové Čs. Sokolstva v zahraničí byli přijati bratři Dr. Vladimír Groh z Bergen z Norsku a Richard Bondy-Charvát z Orange City na Floridě.

* * *

Čs. Sokolstvo vydá 500 členských sokolských odznaků, které budou raženy ve Vídni. Všem župám a přímo začleněných jednotám Čs. Sokolstva v zahraničí bude doporučeno, aby do kandidátní komise pro volby předsednictva Čs. Sokolstva v zahraničí na období 1977-1978 byli zvoleni bratři a sestry, kteří se zúčastní sletu v Curychu 1976, aby se při sletu mohli sejít a kandidátní listinu osobně projednat.

Letošní Sjezd Čs. Sokolstva v zahraničí se bude konat v Curychu v pondělí 5. července po skončení IV. zahraničního sletu.

Příští schůze výboru Čs. Sokolstva v zahraničí bude se konat ve dnech 3. a 4. dubna 1976 v New Yorku.

IV. sletu Čs. Sokolstva v zahraničí v Curychu 1976 ZDAR!

Sonda Helios-A studuje naše slunce

Bonn. — Americko-západoněmecký projekt Helios, zahájený 10. prosince 1974, pokračuje podle plánů. Sonda Helios-A se přibližuje k slunci až do vzdálenosti 30 milionů mil; přitom provádí různá měření sluneční činnosti, která jsou pak posílána k zemi. Jich pomocí prý už byla značně rozšířena znalost nejbližšího okolí slunce. Ještě letos má být poslána do vesmíru sonda Helios-B, která bude doplňovat činnost sondy Helios-A, a v roce 1980 sonda Helios-C, jejímž úkolem bude také studovat Enckeovu kometu, jež se v tom roce má přiblížit k slunci. Vláda Německé spolkové republiky věnovala na tento program 190 milionů dolarů.

Byl objeven nový asteroid

Los Angeles. — Dne 7. ledna americká astronomka Eleanor Helinová objevila pomocí dalekohledu hvězdárny na Mount Palomar nedaleko San Diego v Kalifornii v blízkosti země asteroid, který je balvanem o průměru jedné až tří mil. Tento asteroid oběhne kolem slunce za 348 dnů; na své cestě vesmírem často přetíná dráhu země. Podle vykonaných výpočtů by mohlo dojít ke srážce mezi ním a zemí, avšak tento incident se stane vysoce pravděpodobným teprve asi za 24 milionů let. Kdyby tento balvan spadl na souš, utvořil by 18 mil široký kráter; kdyby spadl do oceánu, způsobil by obrovský mořský příboj.

Podobné, avšak mnohem menší nebeské těleso, mající v průměru pouze asi sto stop, spadlo před 25,000 roky v Arizoně a utvořilo tam známý kráter jednu míli široký a 550 stop hluboký. Bylo by technicky možné poslat na nově objevený meteorit vesmírovou lodici a studovat tam původní materiál, z něhož vznikla naše sluneční soustava.

MATEMATICKÝ KOUTEK

Odpověď na příklad č. 1 z min. (6.) čísla H.N.:

Celek má 3/3 (tři třetiny)
Půldruhé třetiny = ½
Výsledek: půldruhé třetiny ze 100 je 50.

Příklad č. 2:

Máme tři nádoby: první má obsah 8 (osm) galonů, a je po okraj naplněna vodou. Druhá má obsah 5 (pět) galonů a třetí 3 (tři) galony. Druhá a třetí nádoba jsou prázdné. Vhodným přeléváním vody máme dosáhnout toho, aby v první a v druhé nádobě byly 4 galony vody. Jak to udělat bez odměrky?

Odpověď přineseme v příštím čísle. Prozatím si s tím lámejte hlavu sami.

V roce 200. výročí U.S.A.

Čs. Národní Rada Americká
Oblastní výbor Chicago

ZVE

SRDEČNĚ VÁS, VAŠI RODINU A PŘÁTELE

NA

XXV. VÝROČNÍ PLES

pořádaný

pod záštitou starosty města Berwynu, p. Emila Vacína a paní E. Vacínové a starosty Village of North Riverside, p. John de Graafa a paní J. de Graafové

v sobotu 21. února 1976

v obou sálech

Sokola TÁBOR,

1602 S. Clarence Ave., Berwyn, Ill.

Společenský úbor. — Hudba Henryho Bláhy.

Předtančení:

Taneční skupina "BESEDA" se svými přáteli.

Večeře podávány od 7:30 hod.

Reservace stolů a předprodej vstupenek v úřadovně ČSNRA, 2137 S. Lombard Ave., Cicero, Ill. — Tel.: 656-1117
— Stoly reservovány jen do 9:15 hod. —

Vstupné: $4.00

DOPISY našich čtenářů

ÚVODEM K DNEŠNÍM DOPISŮM:

Drazí naši čtenáři a přátelé,

není nad to, když se lidé nejprve dohodnou, o čem vůbec chtějí mluvit. Tak už nám kdosi napsal, že tyhle krátké výtažky z dopisů nejsou žádné dopisy, že se ve skutečnosti jen tak trochu chlubíme a kdesi cosi.

Tož, lidé naši drazí, naslouchejte nejdříve tomuhle: Když se už i semo-tamo proslýchalo, že v Lisle hodlají naši starou tiskárnu zavřít a ukončit vydávání N. a K., stále jsme doufali, že to bude teprve koncem roku 1976 — už jen pro to dvousté výročí Spojených států, a koncem roku 1975 že nám řeknou: Chcete-li něco pokračovat, tak se na to připravte, máte na to celý rok. Jak to pak bylo, víte sami.

Byla pak porada, zda se má s vydáním nových novin čekat aspoň 2 měsíce, než se jakžtakž usídlíme na nové adrese a vše bude připraveno, anebo začít hned. Zkušený důst. Otec Václav nám radil začít hned — i s tou prázdnou kapsou, aby naši lidé — zvláště na venkově — nebyli dlouho osiřelí. Hlas národa vyšel tedy s Boží a vaší pomocí za 14 dní, a ještě jsme daleko toho, abychom byli ve svém zabydlení a zorganisování. A protože žádné zvláštní dopisy od vás čtenářů tak rychle nedošly — kromě plodného p. Pekárka — řekli jsme si v redakční radě, že bude dobře vás tak trochu navzájem seznámit aspoň tím, že se dozvíte, kde — v kterém koutě USA, Kanady a světa je naše čtenářská obec roztroušena.

Ty výňatky z vašich dopisů nebudou trvat takto věčně. Nebereme to ani jako nějaká dobrozdání, ale prostě se s vámi seznamujeme a máme radost, že většině z vás jsme do vašich domovů přinesli, co jste očekávali. Jsme vám upřímně vděčni za vaši účinnou odezvu, chceme vám sloužit a noviny s vaší pomocí postupně dále zlepšovat.

Abyste však viděli, že nespíme na vavřínech, ale na obyčejné slámě, začneme dnes s kritikou těch, jimž se prozatím nelíbíme:

VANCOUVER, KANADA:

Vážená redakce,

Po přečtení došlých čísel vašeho časopisu H.N. jsem se rozhodl, že se nestanu vaším odběratelem. Váš formát je snad lepší než byl Katolík, ale angl. příloha je naprosto zbytečná a zabírá zbytečně mnoho stránek. Pak je mnoho a mnoho církevních zpráv, které normálního člověka nemohou zajímat. Lidé chtějí číst něco politického, sportovní zprávy, a hlavně to, co se přihodilo ve světě. Lidé chtějí vědět to, co jim noviny a hlavně TV, ovládané neznámými lidmi, nenapíše a neřekne!

Tak, jak jsou vaše noviny dosud, mohou být zajímavé pro kostely, kněze a pod., ale ne pro širokou českou veřejnost, která chce docela něco jiného.

Nezlobte se, prosím, na moji upřímnost.

S pozdravem Váš V. Zeman

* * *

Milý krajane, bratře Čechu,

to nás ještě opravdu neznáte. Proč bychom se zlobili? Nescdíme vám prozatím, nedá se nic dělat. To by byla otrava na světě, kdyby všichni lidé ke všemu přikyvovali. Avšak upřímnost za upřímnost. Vše nasvědčuje tomu, že jste generace pomladších, jimž se dostalo více vzdělání než našim starokrajanům, synům a dcerám amerických a kanadských pionýrů. Ti si zde K a N udrželi po celých 83 let. V souvislostech, v jakých jsme se pustili do vydávání H.N., nám běží nejprve o jeho zabezpečení. Co by nám bylo platné udělat vysoce politicko-kulturní křesťanský týdeník, o němž by nám většina čtenářů bývalého K a N řekla — "tomu nerozumíme, to jsou vaše problémy, které nám jsou cizí".

Ikdyž souhlasíme s tím, že církevní zprávy snad bývaly i v K a N příliš dlouhé, že chceme i my zavést pro mladé rubriku evropského sportu a dokonce i najít nový přístup k náboženské problematice. To byste ani nevěřil, jak může být Písmo sv. a vůbec celé náboženství zajímavé! Bohužel, nejde to však zvládnout dvěma silami všechno najednou.

Ve věci anglických stránek vycházíme z této skutečnosti: Třetí a čtvrtá generace našich zdejších pionýrů se začala před několika lety zajímat o kořeny svých rodičovských kulturních tradic. Je dnes na nás, abychom jim anglicky přiblížili to, co jim obyčejně rodiče dát nemohli, protože o tom mnoho od svých dědů neslyšeli (až na vzácné vyjímky).

A protože americké noviny, radio a televize obyčejně mlčí o věcech, týkajících se naší rodné vlasti a rudého imperialismu — kde právě jsou náboženské zprávy "barometrem komunistických taktik — zásadně mlčí, máme zato, že je nutné o tom mluvit aspoň v novinách, věnovaných našim zájmům. Všiml jste si už, pane Zeman, jak šikovně a úspěšně si v této věci počínají třeba Maďaři, Němci či bratři Slováci?

Až se dostaneme trochu dál, a budeme mít za to, že by vás pestřejší a hlavně objektivní zpravodajství H.N. mohlo zajímat, dovolíme si vám poslat pak takové číslo na ukázku a snad se zase vrátíte do řad našich čtenářů. fr. V.

* * *

OREGON, OHIO
(Zrnko pravdy.)

Ctěná redakce Hlasu Národa.

Chci napsat trochu kloudný dopis, ale nějak se mi to už všecko plete páté přes deváté v té mé staré makovici.

V sobotu 11. ledna jsme dostali z Chicaga smutnou telefonickou zprávu, že zemřel mé manželky sestřenice muž. Byl to dobrý člověk a manžel. Tak jsme se rozhodli, že pojedeme na pohřeb. Jela s námi také i manželčina sestra Alžběta Valáškova. V zimě to počasí není ale příznivé k cestování autem. Tož jsme jeli tím novým vlakem Amtrak. Vlak měl přijet do Toleda o 10-té ráno; ale před je příjezdem hlásili dvě hodiny zpoždění. Nasedli jsme tedy do vozu, ale zase tam nebylo žádného tepla. Pracovali na tom 2 hod., ale nemohli to spravit. Vyjeli jsme nakonec o druhé hod. odpoledne, i bez tepla. Bylo nám zima jak ve psí boudě. Lidé měli čapky na uších, rukavice na rukou, gumáky na nohou, ale když se člověk nepohybuje, může dělat co chce je zima stále.

Zašli jsme do jídelního vozu si něco teplého zajíst. Tam už měli jenom teplou kávu, a tak jsme si ji koupili. Trochu jsme se zahřáli, a po příjezdu do Elkhart, Indiana zase na tom pracovali hodinu a půl, aby odstranili závadu v topení. Konečně jsme dostali teplo, jenomže místo ve 3. hod. odpoledne, přijeli jsme do Chicaga o 7. večer. 250 mil cesta nám trvala 9 hodin!

My je však z toho neviníme, nebo v zimním čase se stává všelicos. V sobotu ráno o 10-té byl pohřeb. Po pohřbu jsme se sešli s celou naší rodinou a známými, s nimiž jsme se už dost dlouho neviděli. Bůh vás všechny potěš ve vašem zármutku.

V neděli brzy odpoledne jsme měli nastoupit zpáteční cestu domů. Jak jsme ale vždycky četli v Katolíku, že u sv. Prokopa mají českou mši sv.., zavolal jsem našeho dobrého přítele Cyrila Příkazského, aby nás tam zavezli, neboť jsme měli dost času na vlak. Za jeho ochotu mu zde děkujeme. V 10:30 hod. začala mše sv.. Jaký to duchovní požitek slyšet mši sv., zpěvy a kázání v našem mateřském jazyku! A ty krásné naše české koledy vánoční! To je krása. Člověk v myšlenkách zalétne tisíce mil přes oceán, tam na to naše krásné malované Moravské Slovácko, kde i my jsme je před padesáti lety zpívávali. Ano, přátelé, co by tisíce našich krajanů zato dalo, kdyby jim bylo dopřáno slyšet slovo Boží v mateřském jazyku, a vy tam v Chicagu, kde je vás tolik, si toho nevážíte. Byli jsme opravdu zklamáni, když nás tam nebylo ani dvě stovky. Důstojný Otec Vojtěch to nedělá pro sebe, ale pro vás! Proto buďte mu zato vděčni, zvláště když vám to až dosud uhájil proti všemu oficielnímu neporozumění pro naše národní náboženské tradice. Totéž platí i pro ten náš nový časopis "Hlas Národa". Když bylo v Katolíku oznámeno, že Katolík a Národ přestanou vycházet, bylo velké vzrušení, že už nebudeme mít žádný český katolický časopis. A když několik odvážných a obětavých jednotlivců se o to přičinilo, aby nám byly i nadále zachovány naše katol. noviny, když zorganisovali nový katol. týdeník "Hlas Národa" za veljkých finančních obětí. Chce se mi zdát, že naši lidé jsou nevděční. Jedni říkají, že $15.00 je moc peněz za noviny. Jiní zase, že je malého formátu, třetí, že tam neměla být anglická příloha a ti poslední, že je tam moc obchodních oznámek. Prosím vás, bez oznámek, se žádný časopis neudrží, ani anglický! Za předplatné od čtenářů by se neudržel. A ti nejposlednější, co nejvíce kritisují, si vůbec Katolík nepředpláceli, ale si jen jej půjčovali od známých. Proto si přečtěme na první stránce "Hlasu Národa" v levém rohu slova kardinála Berana: "Buď'me svorni, jenom svorným Bůh požehnává!

Upřímně váš Jan. Kučera.

* * *

BALTIMORE, MD.: ..

Ctěná redakce Hlasu Národa a milí čtenáři:

Splnilo se přání nás všech lidí dobré vůle a smýšlení v Hlasu Národa, jest to pěkně složité dílo, ve kterém jest vše k naší radosti čisknuté.

Přeju Vám všem, ctěné redakci Hlasu Národa vše nejlepší d Pána Boha, aby tento Hlas Národa byl mluvčím nás všech českých lidí bez rozdílu nejen zde v Americe, ale též proniknutím přes ohrady té naší drahé vlasti za mořem a stal se trvalým majákem české řeči a katolického smýšlení zde v Americe. Zasílám vám ček na $20.00 jako předplatné na tento rok 1976 — $15.00 — a 5 dolarů do fondu na tisk Hlas národa. — Zdař Bůh!

Jsem Váš Frank Chyba
5116 Belair Rd.,
Baltimore Md. 21206.

* * *

AUSTRÁLIE —

VELKÁ RODINA KRAJANŮ:

To, co se dálo v Boys' Town, Sydney, od 4. do 17. ledna 1976, nebylo nic světoborného. Byl to obyčejný tábor českých a slovenských dětí pod vedením dospělých, z nichž někteří byli rodiče a jiní zase odborníci ve výchově mládeže. Ale na nás, kteří jsme tam byli, to zanechalo trvalý dobrý vliv a tím to časem bude mít vliv na celou krajanskou veřejnost v Sydney i jinde.

Byl tam vynikající kuchař p. Vratislav Kašpárek z Canberry a jeho paní Zora, pro které to bylo hračkou připravit výborná jídla pro nás všechny a ještě pro členy salesiánské komunity. Byla tam paní Pepička Čadková, která právě slavila své 71. narozeniny, ale její duchovní a fysická čilost zahanbila mnohé z nás mladších. Vypadalo to spíše jakoby číslice měly být obráceně a jí bylo teprve 17 let. Manželé Mestekovi — jako obyčejně dělají, se postarali o čistotu a pořádek na místech, kde děti bydlí, už den před jejich příchodem. Jim pomáhali manželé Dohnalovi, paní Burešová a nezbytná tetinka Čadková. A to nebyla snadná práce.

Důležitými osobami na táboře byly paní Marta Kadeřávková, paní B. Šindelářová a paní Jindřiška Dostálová. Ty se výborně staraly o dívky ve dne v noci. O všechny nemocné a raněné odborně pečovala paní Filová, která prodělala ošetřovatelský kurs. Neocenitelnou pomoc nám dali tři bohoslovci, kteří si vzali na starost organizaci her a výletů, závodů a podniků. Za slovenské mamičky nám pomáhala během prvních dnů paní Kasaničová. Také slovenský kněz P. Emil Černaj se mezi nás přišel podívat obdivoval všechno zařízení a činnost. Děti si nejenom hrály, ale i učily.

Pro nás dospělé to byly krásné okamžiky, když jsme třeba v kuchyni pomáhali loupat brambory a zpívali naše písně pod vedením měkkého barytona Vráti Kašpárka, který mezi jednotlivými písněmi dělal svoje neodolatelné vtipy.

Dva týdny života tolika dospělých a dětí pohromadě v nás všech něco zanechalo. Cosi nám to udělalo všem. Všichni jsme k tomu úzkému životu nějakým způsobem přispěli. P. Kašpárek svým humorem, zpěvem a

(Pokračování na str. 11.)

(Pokračování ze str. 10.)

vyrovnanosti. Paní Zora svou mateřskou pečlivostí, paní Čadková zkušeností a pochopením pro ty nejmenší, paní Mesteková svým vlivem a autoritou, paní Kadeřávková a Dostálová učitelskými vlohami a znalostí dětské duše, paní Kasaničová ochotou, paní Šindelářová něžností, paní Fillova sympatií s raněnými a nemocnými, naši tři bohoslovci opravdovostí a vysokými deály. Nejvíce ovšem k tomu přispěly děti samy. Měli jsme letos hodné děti, které s námi spolupracovaly a vděčně přijímaly péči, kterou jim dospělí dávali.

Bohoslužby byly slaveny denně. Přítomnost na nich byla dobrovolná, ale protože děti na nich braly činnou účast, rády na ně přicházely a chovaly se při nich s úctou. Ačkoliv mezi námi byli lidé rozličných vyznání, atmosféra byla křesťanská, totiž podle příkladu a přikázání Toho, kdo poručil: "Milujte se navzájem tak, jako já jsem miloval vás!"

* * *

CHICAGO, ILL. . . . .

Ctěná redakce a milí čtenáři!

Z odezvy starých odběratelu, "Národa a Katolíka", která dochází do redakce, je vidět, že všichni rádi uvítali "Hlas Národa". A proč ne? Našli tam všecko co měli *rádi ve starém listu. Redakce* nechce zkrátit čtenáře o jejich oblíbené statě — hodnotné úvahy nebo ostatní články Dr Bensona, které nutí k přemýšlení. Někteří jste si třeba, když jste četli o "té naší rozhazovačné vládě" "což to ti tatíci nahoře nevidí, nebo nechtí vidět, že ženou zem do záhuby?" To už by bylo lepší dosadit na jejich místa ženy, snad by dovedly lépe hospodařit. Když byla deprese — jak musely mnohé ty ženy — třeba nevěděly nic o "vzorném účetnictví" vykouzlit z mála — skoro z ničeho, aby bylo pro potřeby rodiny. Jak musela se natáhnout ta hubená někdy "pejda", ale udělalo se to! Ovšem zbytečně se nic nekupovalo, aby nedošlo k tomu: "musíme zadlužit." Tuten čas — dostanou mnohé hospodyňky budou mít těžké chvíle, když ti, co "dělají na chlebíček" dostanou zprávu, co za rok vydělali a budou se ptát "kde to všecko je?" Je to takový "nepsaný zákon" že muž se stará a žena má na starosti vydání. Ne všude, ale mezi námi obyčejnými lidmi, tak bývá. Ted' my pensisté "důchodci" jsme bez starosti — ale vím, jak jsem si také "lámala" hlavu, kam se to všecko podělo? — Hledala, napomínala na kde jakou větší položku, abych ulehčila svědomí, že všecko vydání bylo nutné. Muž se někdy zlobil: "prohrála jsi to? nepropila's to? Ne tak jaké lámání hlavy, muselo to být a konec!!

Má se jednat o to znovu zavést trest smrti. Nynější poměry to skoro vyžadují. Jak se vyslovil jeden soudce, když vyměřoval trest darebákovi: "kdyby byl trest smrti — ty bys tu nestál, měl bys před zákonem respekt." Vždyť co se teď děje, je jak se říká "do nebe volající."

Pomalu bude "půl zimy" — Vánoce jsou už dávno pryč, my ale měli letos smutné. Zemřel švagr a pohřeb měl právě na Štědrý den — tím smutnější. Byl to dobrý člověk, která rád dělal radost jiným — mohl-li potajmu. Platilo o něm: "malý člověk s velkým srdcem! Nechť odpočívá v pokoji.

Pozdrav všem čtoucím a dopisujícím, jsme většinou staří — tož hled'me, aby až "dočteme", nemuseli v redakci slyšet: "zastavte noviny — tatínek,maminka, zemře Snažme se, aby kdybychom odešli, Hlas Národa dostal za nás nějakou náhradu. Zdař Bůh.

Čtenářka z Kalifornie

* * *

TEXAS.

Ctěná redakce,

posílám vám předplatné na celý rok. Jsem s HLASEM NÁRODA spokojená, je skoro jako byl Katolík; má pěkný tisk, dobře se čte. Přeji vám hodně odběratelů, hodně zdraví, trpělivosti a Božího požehnání.

Vaše Mrs. Ignac Slovak,
Ennis

* * *

Ctěná redakce HLASU NÁRODA,

posílám $15.00 na předplatné pro HLAS NÁRODA. Byl jsem odběratelem Katolíka po mnoho let. Škoda, že musel zaniknout; že ta mladší generace nedbá o českou řeč, kterou je rodiče naučili. Ted' se česká řeč vyučuje na universitách a kolejích. Mohli jsme si ji více udržet, kdyby české matky byly učily své děti mluvit naší milou českou řečí, kterou zdědily po rodičích. Tak by se mohly i naše časopisy udržet. Podotýkám, že jestli ti, kteří se na universitách a kolejích učí česky a jsou z českých rodičů a nebudou mezi s sebou mluvit česky a jejich rodiče s nimi nebudou mluvit česky, tak všechno snažení bude marné.

Prozatím končím s přátelským pozdravem na všechny v redakci a též na všechny nové odběratele a zároveň přeji vám mnoho zdaru ve vaší práci.

Váš nový odběratel
Ch. Němec, Bay City.

* * *

IOWA

Ctěná redakce našeho nového časopisu HLASU NÁRODA, který tolik potřebujeme. Posílám $15.00 na HLAS NÁRODA. Bylo mi bez něho hodně smutno. Už je mi 85 let a 6 měsíců, málo už vidím, ale přeci si ještě něco přečtu. Přeju vám všem hodně zdraví a štěstí a Božího požehnání v nastávajícím roce.

S Bohem
Anna Jezek, Chelsea.

* * *

CONNECTICUT

Ctěná redakce,

posílám $15.00 jako předplatné na HLAS NÁRODA. Katolík jsme odebírali s mým zemřelým manželem víc než 60 roků. Byly to moc dobré katolické noviny, zvláště pro nás staré lidi. At' vám dá Pán Bůh všem dobré zdraví a hodně síly, kterou potřebujete k té těžké začaté práci.

Zůstávám s uctivým pozdravem
Mrs. Joseph Tureček, Shelton.

* * *

NO. DAKOTA

Ctěná redakce,

posílám $15.00 na předplatné a prosím o další zasílání HLASU NÁRODA. Bylo by nám bez něj teskno, jsme na ty naše noviny zvykli. Čítala jsem je už jako malá dívka, když je odebírali moji rodiče. Když jsem se provdala, tak jsme si je s mužem předplatili také pro sebe.

Bůh vám tam všem žehnej!
Anežka a Vincent Hibl,
Dickinson.

* * *

Ctění vydavatelé HLASU NÁRODA,

dostala jsem první číslo HLASU NÁRODA a moc se mi zamlouvá, vždyť je skoro takový jako byl Katolík. Posílám šek $15.00 na předplatné. České noviny, to je to jediné, co my staří máme.

Přeji vám všem vše nejlepší do dalších let a vyprošuji vám hojnost Božího požehnání.

Vaše stará odběratelka
Mrs Anna Kubesh.

* * *

WISCONSIN:

Ctěná redakce
HLASU NÁRODA,

posílám $15.00 předplatného. Jsme s manželkou spokojeni, že máme české noviny. Myslím, že každý může býti spokojen. My jsme odebírali dlouhá léta Katolík, Přítel dítek a všechny ostatní naše noviny, které kdysi vycházely. Přejeme vám, aby vám Pán Bůh požehnal. My už tu dlouho nebudeme. Manželce je 88 roků a mně 90. My máme celou rodinu zde kolem sebe. Pět hochů a tři holky, všichni farmaří a tak jsme spokojeni.

Přejeme vám hodně štěstí a přijměte od nás srdečný pozdrav.

Václav Tomesh
Sarona

* * *

Ctěná redakce,

posílám srdečný pozdrav všem důstojným pánům. Jsem velice ráda, že budou vycházet české noviny, HLAS NÁRODA. Předplácím si je na rok. Moc dobře mi to psaní už nejde, je mi 82 let. Přeji vám vše nejlepší do dalších let.

S Pánem Bohem!
Mrs. Anna Witt
Milladore

* * *

NEW YORK:

Ctěná redakce,

přihlašuji se za odběratelku HLASU NÁRODA a přikládám $15.00 na předplatné. Před tím — až do posledního čísla — jsme odebírali Katolík. Budiž vaše práce požehnnaná a dlouho, dlouho trvající.

Mrs. Frances Sochar

* * *

MONTANA:

Ctěná redakce,

předem přijmete pěkný pozdrav a mnoho díků za vaši práci. Vím, že to dá velkou práci vydávat noviny. Když jsem četla, že dostanu nové české katolické noviny, tak jsem byla moc ráda. Je mi 75 let a čtení to je mé potěšení. Na noviny se vždy předem těším. Posílám $15.00 předplatného a ostatní užijte, jak potřebujete.

Mnoho zdraví vám všem přeje a od Pána Boha požehnání vyprošuje

Anna B. Stule
Winifred, Mont.

* * *

OREGON:

Ctěná redakce
HLASU NÁRODA,

byla jsem zvyklá každý týden číst Katolík a bez něj se mi zdál ten týden nějak dlouhý a tak jsem se rozhodla předplatit si HLAS NÁRODA. Posílám $15.00, i když nevím, jestli jej budu moci číst celý rok, poněvadž mám velmi slabý zrak. Musím užívat kolik druhů pilulek, abych se dostala na mši svatou do kostela, i když je to od našeho bytu jenom pár kroků. Ta vaše anglická část "Voice of the Nation" ve vašich novinách se mi též líbí. 7. února mi bude 87 let.

S Pánem Bohem
vaše stará čtenářka
Mary J. Mertl
Beaverton

* * *

MARYLAND:

Vážená redakce
HLASU NÁRODA,

posílám předplatné a srdečně vám děkuji za vaši velkou obět', že se ujímáte této těžké ale velice záslužné práce. Začátky bývají vždycky těžké a v dnešních zlých dobách to bude ještě těžší. My však máme ve vás důvěru a naději, že nám nahradíte ten náš Katolík. My staří už toho moc nevykonáme, ale budeme se za vás modlit, aby vás Pán Bůh sílil a žehnal vám ve všech těžkostech, které život přináší nám všem. Pán Bůh jistě vaši práci požehná. Mám zde 2 čísla Hlasu národa, jest velice zajímavý a poučný jako byl Katolík. I nový název se mi líbí. Kéž by se přihlásilo hodně nových odběratelů.

S přátelským pozdravem a hojnost dobra od Pána Boha vám přeje

Marie Staska
Baltimore

BERWYN, ILL.

Ptáci vás prosí.

Rozpomeň se, člověče, a popatř na ubohé klubíčko peří, do kterého duje vítr od rána do noci. Poskakuje bezradně kolem dveří, úsilovně pátrá pod keři tvé zahrádky, odvažuje se i na pavlačku, žalostně pokukuje po tvých oknech, která jsou pevně zavřená, jako tvé srdce a dlaň. Padneme hladem a zimou, nesmiluješ-li se nad námi! Nemáme slzí, nedovedeme vzdychat, ba nemůžeme už ani volat a naříkat. Němí a bezmocní čekáme na tvé srdce, až za nás promluví. Vám lidé pod střechou je naše utrpení nepředstavitelné. I když neoplýváte hojností, i když nesmíte marnit teplem svých krbů, jste aspoň v přístřeší, aspoň polosytí. Ale naše vyschlá tělíčka se chvějí pod peřím, nebot' mrazivý vítr je bez milosrdenství; čechrá a pronásleduje nás i v naše vetché úkryty, kam se vracíme den co den vyhladovělí, kde v krutých bolestech zmíráme, což o tom člověče, nevíš? Pohni se, dej nám — vrabčákům — hrst drobtů, nebo semence, a nehubuj na nás! I unavený chudák je dítě Boží a chce také žít. Dopřej nám kousek loje, nebo soustomasa; dej nám obrat aspoň kůstky, kůžičky ze salámu, které stejně házíš do smetí. Člověče, zemřeme bez tvé pomoci.

Když jsme bydleli na jihu, to byla mého drahého manžela největší radost, krmit ptactvo. Co to bylo za radost, když se po ránu objevil venku s chlebem! Sedali mu na hlavu, na ramena. Jak dobře ho znali! Věděli, že to jeho zlaté a nemocné srdíčko, hluboká a zbožná duše nikdy žádnému neublížila. Byl tak dobrý a miloval všechno, co Bůh stvořil.

U nás vánoční keře narostly veliké; musely se ostříhávat, nežli začaly kvést a pak okolo vánoc, byly obaleny červenými plody.

Manželovi bylo divné, že naše ptactvo na to nešlo, ale pak viděl proč. Když se totiž blížilo jaro a ptactv táhlo nazpět, to bývalo v zahradě vždy jako černý mrak. V půl hodině všecky keře byly obrané. Ptáci si odpočinuli a pak hned zase odlétli. Manžel říkal: "Já už vím, proč naše ptactvo to ovoce nezobe!" Pán Bůh všecko dobře zařídil, ti ptáci nechávali to ovoce pro ty, co musí dělat tu dalekou cestu.

Přeji Vám hodně štěstí, Božího požehnání, a srdečně zdraví,

R. Censky.

K. V. RAIS:

DO PRAHY NA POUŤ

Dokončení

V Praze již na ni čekali. Ani by byla svých milých nepoznala, jak se za tu řádku let, co jich neviděla, oba změnili: ale hlásili se k ní sami srdečně a vroucně, poznali ji, jak se milá hlava její v okénku jen ukázala. Byla v Praze již podruhé, ale sama by byla netrefila nikam; tot' je všude hukotu, křiku a šumu, a ty domy jeden vedle druhého jako zámky! Syn s dcerou si ji hostili a laskali jako matičku předrahou. Prováděli ji a vykládali, jsouce šťastni, když se hodně divila a těšila. Ale když jim také pověděla o té své perné výpravě, hněval se syn sám na sebe, že ji tak málo poslal. Ale za jedno také tuze nemohl a za druhé si nepomyslil, že ji u bratra, hospodáře majetného, tak zle chovají.

"Zůstaňte u nás, maminko, bude nám i vám veseleji, dobře o vás budeme pečovat," prosili ji oba.

"Ale, ale, děti, co vám to jenom napadá, abych tady v tom hluku zůstala; pobudu tu nějaký den a potom opět musím, vždyť přec víte, že tam mám doma. Kdež bych tu zvykla, třebaže tu máte tuze pěkně. A potom — co by si tam beze mne počali? Teď bude zanedlouho nová práce s řepami a pak jsem slíbila Nance pomoc ní sazbě! Děti také budou čekat na obrázky," odpovídala babička a škoda bylo každého slova.

Ba, každý den několikrát si vzpomínala, co asi doma dělají, jak to sami zastanou a jestli si ty drobné děti přece taky vzpomenou na babičku.

Ty děti, ty děti — a tady v Praze jich nebylo . . .

Za týden odjížděla. Podarovali ji a na každého z přátelstva alespoň milým slovem pamatovali.

"Snad vás již neuvidím, jenom vám dej Pán Bůh štěstí!" pravila, líbajíc je na rozchodnou. —

Na poslední stanici k domovu Lasíka nezastala. Celou cestu se chystala, jak mu všecko vypoví, a teď najednou byl na nádraží druhý, mladší posilák.

"Kde je Lasík?" ptala se stařenka.

"Kde je? Na pravdě Boží!"

"Na pravdě Boží? Lasík?"

"Lasík."

"Co se s ním stalo?"

"Co? Inu, co se s ním stalo. Zítra bude tejden, co v noci, doklepala Lucka; odpoledne ještě tu spolu byli, ale to prý již sotva lezla. Lasík plakal jako klouče a sám si ji za plotem zahrabal. Druhého dne časně za jitra přišel na poštu jako pitomý; ještě si zašel k Lucce, ale to tam prý stál jako bez života. Inu, měl ji rád. Potom jel s novým koněm, s touhle herkou nevypasenou, dlouhonohou, hubenou, a dozajista zapomněl, že nemá Lucku. Tahle herka kára nedržela, kdepak, aby byl držel ji, zkrátka: sletělo to všecko do strouhy. Herce se nestalo nic, podívejte se na ni, je to jako pařízek, ale Lasíka našli již mrtvého. Fráskl tam na břehu hlavou zrovna do kamení. Inu, již je to tak, Lasík je zakopán. Jdeš!" zvolal ještě na vysokého černého koně. A kára odhrkala.

Stařenka polními cestami klusala k domovu; byla zle rozechvěna.

"Lasík je zakopán!" ta slova stále slyšela

U můstku pod strání spatřila památku na nešťastnou chvíli na kamenech po břehu struhy byly tmavé zbytky krve . . .

Nešla domů přímo cestou vozovou, ale po silnici klusala až ke hřbitovu. Tam spatřila čerstvý rov — čí jiného by byl než Lasíkův? Poklekla do hlíny a tiše se modlila.

"Tak jsem vám chtěla povídat, jak jsem se u syna měla, dluh jsem vám chtěla oplatit, a vy jste zatím odešel, Lasíku!" šeptala. "Já vám věřím, že bez Lucky vám bylo smutno, viďte! Je vám líp, ale Kristus Ježíš vám vaši dobrotu odplať! Ty peníze dám vašim dětem a pomodlím se, aby vám to Pán Bůh nebeským královstvím odplatil!"

Doma uvítal stařenku syn.

"No tak, jakpak jste se v Praze za ty tři krejcary pomela?"

"Dobře, synáčku, dobře; pozdravují vás!" odpověděla, a uloživši všecko ve svém vejměnku, oblékla se honem v modračku a bystře spěchala za stodolu, aby pomáhala při práci. Co přivezla, teprve navečer rozbal a rozdělí . . .

Slunce pražilo do suchých, opálených zad staré výměnice, jež na synově poli pomáhala, aby ten výměnek nebrala jen tak zadarmo . . .

(KONEC)

CLEVELANDSKÝ "NOVÝ SVĚT" přestal vycházet

V Clevelandu, O., vycházel téměř šestadvacet let český krajanský deník (v posledních asi dvou letech jako týdeník) — "NOVÝ SVĚT". V pátek, 30. ledna 1976 (v 20. č. XXVI. roč.) oznámil Joseph Kobylák, předseda ředitelstva N.S., závažnou zprávu o dočasném zastavení dalšího vydávání tohoto listu. Příčina: "Technické potíže, vyvolané nedostatkem odborného personálu v tiskárně Nového Světa."

Pro nedostatek místa v dnešním vydání našich novin se pro dnešek omezujeme jen na tuto krátkou zprávu, která nás zabolela a opravdu zarmoutila. Cožpak všechno naše zdejší české vědomí musí skutečně takto v Americe pomalu odumírat? Co to věští nám, kteří teprve začínáme?

Mějme však skálopevnou víru, že s Boží pomocí a soudržností nás všech doběhneme "s převzatou pochodní" alespoň do generace našich dětí, které jako křesťané a Češi budeme vychovávat ke znalosti a úctě našich národních velehradských tradic. Vždyť' přece dobře víme KDO jsme, PROČ jsme my exulanti opustili svou rodnou vlast a proč na ni nesmíme zapomenout, ikdyby tam mělo rudé násilí trvat dalších pětadvacet let. Její nesvoboda, ústrky našich věřících bratří a sester nám nesmí být lhostejny! Už proto ne, že ti, kteří jim svobodu uškrtili, se dnes všemi silami pokouší udupat ji ještě před koncem tohoto století i v této krásné americké zemi.

K zhodnocení vykonané práce clevelandským NOVÝM SVĚTEM se vrátíme v příštím čísle. Redakce.

NEVEŘME SOVĚTŮM!

Nynější U.S. sekretář obrany Donald H. Rumsfeld, řekl při přísaze, kterou skládal v Pentagonu, také tato opatrná slova:

"Na 'détente' se musíme dívat tak, čím je: je to slovo, jehož se nyní snažíme používat k vyjádření pokusného poměru k národům, které nejsou našimi přáteli, k lidem, kteří nesouhlasí s našimi zásadami, a o nichž si nejsme vůbec jisti, že jim můžeme důvěřovat, protože mají vojenskou moc, projevující sklon zničit svobodu.

Takové národy sledujeme s otevřenýma očima, s povinnou opatrností a pozorností. Hledáme však přesto cesty, které by mohly omezit konfrontaci, zmírnit nebezpečí a upravit vzájemný poměr i když prozatím jen na poněkud méně nejisté základně. Chceme hledat, zda nejsou nějaké společné zájmy. Nikdy ale nesmíme nezapomenout, že v mnohých základních věcech jsme zásadně rozdílných názorů. O tom nemůže být pochyb!"

(E. D dle citace WSJ.)

K. V. RAIS:

Z VLASAŘSKÝCH PAMĚTÍ

I

Zašel si do hospůdky pěkně obílené, jež vedle cesty z Hořic k Miletínu čerstvým zeleným věncem chvojovým, rudými stuhami opleteným, vábila dále. Na tabulce nad okny byl uprostřed namalován strom světle zelený, pod ním stolec a židle, na každé chlapík, v jehož bílém obličeji ostře vynikaly dvě tmavé tečky — oči, notný trojúhelník — nos a přímo ďábelské kníry.

Před jedním, různými barvami vykouzleným pijíkem se rděla sklenice cihlově natřená, ozdobená pořádnou křídovou čepicí bílé pěny, před druhým sklenička obarvená karmínově, čímž byla snad naznačena višňovka nebo skořicová. Kolem malby bylo napsáno: "Hostinec u zeleného stromů. Prodej pjva i kořalki."

Vešed do šenkovny, vlezl za stůl, jehož nohy byly složeny křížem jako u dřevařského kozlíku a čistě vydrhnutá deska samá červotočivá dírka. Důkladnou koženou tašku položil vedle sebe na lavici, tvrdě červeně natřenou, trnovku postavil do kouta a poručil si pivo; vytáhnuv z náprsní kapsy dýmku, na jejíž hlavičce namalováno bylo poprsí čarovné krásky z Východu, zahleděl se po světnici a pomalu kroužil bledošedé obláčky.

Světnice byla veliká, se stropem černě obarveným, se stěnami, jejichž trámy byly natřeny tmavě rudě, omítka mezi nimi bíle. Uprostřed šenkovny byl strop podepřen mohutným, oblým dřevěným sloupem, na němž bylo přilepeno "Boží požehnání", ozdobené rytinami svatých a světnic; nade dveřmi visela malá skleněná tabulka s nápisem ze stříbrného papíru v černém poli: Našemu pocínání dej, Bože, požehnání. Po stěnách byly rozvěšeny zakouřené obrázky svatých, stará podobizna Havlíčkova, Husova a Žižkova. V rohu u dveří stála vysoká ohrada jako veliký kotec pro husy; byla to tajemná lištová skrýš ramenatého pana hospodského, také vesnického řezníka, jenž ve svém útulku byl pološerem bezpečně chráněn před zvědavým okem hostů, kteří hleděli vyzkoumati kutění pana hospodského, malujícího čárky na tabulce, smývanou křídou již zšedivělé, nebo nalévajícího pivo z plecháčů do sklenic.

Kromě přišedšího hosta seděli u stolu, ohradě nejbližšího, dva kamarádi; podle zablácených a pobílených šatů poznal hned každý, že jsou řemesla zednického. Čepice, hrající všemi barvami, seděly jim na hlavách, přikloněny jednomu k pravému, druhému k levému uchu, rozedrané zástěry splývaly na kolena; boty, barvy žluté cihlovky, měl jenom mladší, staršímu časem zaklepal na noze pantofel, z jehož špičky vyzíral mohutný palec.

Mladší, asi pětatřicátník, byl zedník Bartoníček; druhý byl dobrý padesátník, maličké, jako ze všech šroubů vymknuté, rozlámané postavy, hlavy hodně již prosivělé, a jmenoval se Morcha. Obličej Morchuv byl jako polesnivělý, pod nosem stály jehlovité vousky; mladší byl dost pěkného obličeje, ale oči měl jako na vodě.

Morcha kouřil z umolouzené kořenky, kterou zuby ještě dobrými chvílemi zdvíhal i přes polohu vodorovnou; Bartoníček dokuřoval zbytek doutníku, přesunuje ho z jednoho koutku úst do druhého.

Když neznámý vstoupil, obrátili trochu hlavu ke dveřím, prohlédli si ho ostrým pohledem a umlkli; Bartoníček se vyplil mezi zuby — jen to zasyčelo!

Ale v malé chvilce proudil zas šenkovnou přerušený hovor.

"Vždyť jsem ti povídal — ty máš ženu královnu!"

"To vím; ale taky nebýt jí, nemohl bych tohle dělat; víš, Morcho, mám ji taky rád, to ti musím říct — neboť ona umí práci — člověk se diví!"

"Inu, víš, ale trápí se!" a Morcha se ušklíbl.

"Co, trápí se — má mne nechat dřít za pár grošů? Čert vzal palíra; za týden člověk nepřinese domů ani na oběd! A děti nemám — co teda?"

Morcha zdlouha zabafl a vypustil oblak bělošedého kouře; měl doma asi šest krků věčně věkův hladových, a do práce se mu po čertech nechtělo; ještě že se tu dnes sešel s drahým kamarádem.

"A když se ti, kamaráde, napiju," trochu ztěžka, breptavě pokračoval Bartoníček, "mám teprve z těch chlapů zatr . . . . . rozum a moudrost; člověk aby se jim dřel, a oni dělají pány. Když se napiju, tu ti, Morcho, mluvím všemi řečmi, na jakou si vzpomeneš, a písniček si naskládám — škoda, že to do rána zapomenu; mohl bych je prodávat na jarmarcích!"

Morcha vážně přikývl a pilně si hleděl zrezavělého společného plecháče, z něhož čpěla kořalka nejlacinější.

Teď se Bartoníček obrátil na cizince:

"Odkudpak, příteli?"

"Od Chrudimě."

Pokračování

VOICE OF THE NATION

CZECH-AMERICAN CATHOLICS

1850 — 1920

By JOSEPH CADA

THE PIONEERS
Czech-American Catholics after 1850

The Bohemian Pioneer and His Faith

The Czech pioneer who settled in America in the nineteenth and early twentieth centuries was at home a deeply religious man. Religion was an integral part of his way of life, clearly woven into the pattern of his daily existence. He preserved much of the faith and tradition of the medieval man, respecting the authority of the Church in matters temporal and spiritual. He trusted in that doctrine of the Church which held peasant and king alike responsible for the fulfillment of the duties pertaining to their position or stage. He trusted implicitly in God, Who *rewarded good and punished evil. He saw in life a period of* trial. Only the soul, chastened and purified by earthly vexations and tribulations would return into the lap of its Maker.

The simple and abiding faith of the Czech found an outlet in his constant stream of appeals for success in daily toil at the shop, the field, or the home This consecration of each day's work was attested by the vigil light which flickered before the picture of the patron saint honoring the craft plied by the cobbler, smithy, or carpenter. It was realized in the field by the farmer who stopped to pray the Angelus and recite a prayer at even-tide before returning home with his plow and oxen. It expressed itself in the cottage as the housewife marked a cross on each loaf of bread she put in the oven and blessed the food she gathered for the family table. It was loudly proclaimed in the school by the recitation of children's prayer or religious song, opening and closing each day's session.

The Czech had many communal devotions. These accompanied the liturgical calendar and the seasons of the natural year and constituted moments of relief from an otherwise weary life. Though cold and deep snows often restricted the Czechs' devotion to the town church and home at Christmas, spring and summer opened an opportunity for outdoor religious festivals, which drew the entire country side together. Some facets of these observances were curiously reminiscent of pre-Christian Slavic nature worship. Easter time, more than any other holy season, was filled with folk customs, a few of which, like coloring Easter eggs, dated to pagan days. Catkins and pussy willows blessed by the priest on Palm Sunday were stuck behind picture frames and in the crevices of boards of the stable to ward off sickness and untoward calamity. On Good Friday or Holy Saturday fields were never plowed, since the earth held the dead Christ in its bosom. Every town or district in Bohemia had its locally composed songs and prayers. Handed from one generation to another by word of mouth, these were sung and recited during each holy season. Bathing on Good Friday before sunup in the nearby creek or river insured good health for the year. Farmers also swam their horses during the day and poured water on the stock to *keep it strong and sound. On* Easter Sunday afternoon children in some areas made rounds of town and village in much the same manner of American boys and girls at Halloween, and in the evening village swains visited their sweethearts, whom they mockingly switched with ribboned branches of willow for ransoms of Easter eggs.

These and innumerable other folk customs, intended largely to welcome the new life in the fields, did not take away the religious meaning and the solemnity appropriate to Lent and Easter. The former was faithfully observed by giving up customary pleasures. Church regulations were kept strictly and Holy Week was considered a time of special penance and austerity. Each household took on a quiet, reverential aspect, as if the Crucified Christ was at rest in its midst. The kitchen and the large room, typical of every farmhouse, gleamed with cleanliness, and fresh curtains were hung in all windows. Even the food was different. Many housewives baked unusual pastries and confections for the holy day. The most prominent of the pastries was the sugar-coated and decorated Easter lamb. On Easter Sunday the farmer's family and hired people attended the solemn High Mass. In place of the usual singing by the congregation, this Mass was one of the few in the year when the choir and orchestra, trained by the school teacher, accompanied the services. In localities where soldiers were stationed, periodic gun salutes greeted the risen Christ throughout the morning.

For pageantry no church observance equalled the Corpus Christi procession with the Blessed Sacrament. Even the Emperor of Austria, to whose realms Bohemia belonged, joined the Eucharistic march through the streets of Vienna, the capital. Each Bohemian town prepared for the event eagerly. During the week preceding the feastday, the streets through which the Blessed Sacrament was to be carried were cleaned and their houses, if necessary, painted or whitewashed and decorated with bunting. Windows of the dwellings along the path of march were filled with blooming plants and in each a candle burned as the procession went by. In the mid-afternoon or early evening of the feast, the queue of attendants to the Sacrament formed outside of the church. Preceded by a brass band, altar boys, clerics, and flower girls, the Host exposed in the monstrance made its way through the town. The honor of holding the canopy above the monstrance was reserved for only the most important citizens of the community. Church societies, trade guilds, and the faithful, carrying banners or burning candles, closed the line of procession. A solemn Benediction concluded the ceremony either outdoors or in the church.

The Bohemians also paid homage to their national patrons and native saints. The tenth century Duke of Bohemia, Saint Wenceslaus, and his grandmother, the saintly Ludmila, both of whom helped to anchor the Church in their pagan country, were universally regarded as protectors of the nation. Pictures, portraying the knightly Wenceslaus on a steed, graced many homes. Grateful Czechs also erected an imposing monument in his honor at the head of Prague's Saint Wenceslaus Square. Parents showed great inclination to call their male offspring Wenceslaus, or Václav, and the oldest of religious songs in the country was addressed to Václav, imploring his protection. Blessed Agnes of Bohemia, a noblewoman and the first to become a propagator of Saint Francis of Assisi in religious orders of her country, enjoyed a prestige perhaps as great as that of Ludmila in the eyes of her countrymen. Both became representatives of a devout and spiritually minded womanhood and their names vied with that of the Virgin as given names of Czech women.

Saint John Nepomuk, popularly considered martyr to the seal of confession but more correctly, like Thomas a Becket, a victim of royal wrath in the struggle of secular encroachment on the spiritual powers of the Church, was remembered uniquely in the calendar of the saints. The eve of his feastday, May 16, was a signal for celebrations throughout the country. Hundreds of bonfires burned on the hilltops in his honor through the night. On Prague's Charles Bridge, from which John was cast into the Vltava river by the order of the king, converged thousands of pilgrims to keep the vigil of the feast by lighting votive lamps and reciting the rosary. Many anticipated the commemoration through the year, for Prague provided an especially festive atmosphere for this event, including a spectacular display of fireworks.

During the latter part of the nineteenth century an intensification of the cult of Saints Cyril and Methodius obtained in the country. The need for it was found in the expansion of Russia's sponsored pan-Slavism to which a number of more ardent Bohemian nationalists succumbed. In the desire to redeem the political importance of their country, they turned to the czar. The fact that the czar's interest in Central European affairs foreshadowed an active propagation of Russian Orthodoxy seemed not to concern the Czech Russophils. The Bohemian clergy and lay leaders, however, became alarmed by the potential threat. They reacted to it by publicly exalting the missionary activity of Saints Cyril and Methodius, the Slavic bearers of the Faith to Central Europe, who labored for the Church of Rome. This recourse met fortuitously with the millenial anniversary of arrival of the two monks from Salonica and inspired a notable activity. This was the Unionist Movement, whose congresses, periodically conducted at Velehrad, Moravia, a station of the two saints, developed into a major force urging the reconciliation of the East and West under the spiritual authority of the Holy See.

Mary was not forgotten in Bohemia. Her respect there dated to the early middle ages Mary was sincerely and truly venerated. She received tens of thousands at her several shrines annually. From April to October processions converged on these holy places to pray and present their petitions. The most popular center of Mary's worship in Moravia was the church at Hostýn. In Bohemia it was the monumental monastic edifice situated on a gently sloping hill at Příbram — the church of Mary of the Mount. Yet the young and the middle-aged everywhere traveled to her shrine in their part of the country. Journeying on foot, they frequently took two or three days to reach their destination. On their return trip they were laden with souvenirs, religious articles in the form of holy pictures, prayer leaflets, meadls, and rosaries, which they distributed to those who were too old or too occupied with the responsibilities of life to make the pilgrimage with them. It is no wonder that the Czech people observed as far as possible these religious festivities in their new home in America.

The eranest faith and simple trust in God which the Czechs of Bohemia possessed was not saved from the devitalizing influences of western liberalism after 1850 and Social Democracy after 1880. As one of the two highly industrialized parts of the Austrian Empire, Bohemia was laid open to all the social an deconomic reform currents originating in France and Germany. Together with Lower Austria, whose industrial center was Vienna, Bohemia became the source in whose cities grew anti-clerical and free-Masonic tendencies, on the one hand, and Marxian theories concerning the social and economic role of the wage-earning classes, on the other

(Continued in next issue)

CLEVELAND'S NEWS

Saturday, February 28, 1976: "Memories of Old Bohemia," a Liver Sausage Dinner and Dance sponsored by Our Lady of Lourdes Council Club to be held at Our Lady of Lourdes Gym at East 55th and Dolloff Road. Bohemian music by Joe Hezoucky and his orchestra, featuring vocals by Marie Danek. Tickets are $3.50 and can be had by calling Joe Hezoucky at 341-0899, or from any member of the Council Club.

Sunday, February 29, 1976: "COME ALONG WITH US ON THE BUS." The Joe Hezoucky Orchestra and vocalist Marie Danek will travel to Millbury, Ohio, to play for a dance sponsored by the Polka Club of Millbury from 4:00 to 8:00 p.m. For more information or reservations call Joe Hezoucky at 341-0899.

OLYMPICS

Jana Hlavaty, Chicago, Ill., ended in 37th place in the women's 10-kilometer cross country Nordic skiing at the Olympics in Innsbruck.

Mike Devecka, Bend, Oregon, placed 28th in the men's combined 70-meter jump and 15-kilometer cross country Nordic skiing, and 17th in the men's 15-kilometer cross country skiing.

Jindrich Zeman and **Vladimir Resl** of Czechoslovakia came in 6th in the men's double-seater Luge competition.

ARCHAEOLOGICAL VIEW OF GREAT MORAVIA

By John Vacek

One of the by-products of the Czech national revival of the 19th century was a renewed interest in the remote past of the Slavs in general and the origin and development of the so-called Great Moravian Empire in particular. At first this interest produced work that was in the main romantic, literary, and fanciful as evidenced, for example, in Jan Kollar's idyllic epic Slávy dcera (Slav's Daughter). Mid-19th century historians as Palacký were relying more on existing written records rather than on poetic inspiration for history of early Slavs. Lubor Niederle was one of the first scholars to employ artifacts and scientific archaeology in the study of early Slavic culture. The publication of his Slavic Antiquities in 1902 remains a milestone in the development of Slavic studies.

Since World War II intensive and systematic archaeological research in Czechoslovakia altered completely some views on tribal phenomenon of Great Moravia.

Great Moravia was a powerful West Slavic state of the ninth century. Written sources dealing with Great Moravia are relatively few. Some of the most important are the "Annales regni Francorum" (The Annals of the Frankish Kingdom), "Annales Fuldenses" (The Annals of Fulda), "De conversione Bagoarum et Carantanorum" (The Conversion of Bavarians and Carinthians), papal documents, the "Vita" of Methodius, the Czech chronicles and fables, generally written of much later date. On the basis of these modest sources a large literature began to appear debating the nature of the Moravian state as well as trying to idenitfy the sites of the main residences of the Moravian princes Mojmir, Rastislav, and Svatopluk or of the residence of Archbishop Methodius. One of the greatest controversies centered on the attempts to ascertain the location of Velehrad. Velehrad was considered to be the greatest fortress in Great Moravia. It was a town of considerable size (Gimbatus gives the figure 5,000) and probably functioned as a kind of proto-capital. From written sources (Cosmas of Prague) dating from the first half of the 12th century, Velehrad had been localized somewhere near the village of Stare Město.

Controversy over the written sources concerning Moravia is far from ended. Indeed, as late as 1971 Imre Boba in his Mravia's History Reconsidered expounded the theory that the Moravia's History Reconsidered was in fact a South Slavic phenomenon which he places on the lower Danube near ancient Sirmium (between Belgrade and the Bulgarian border), notwithstanding the great archaeological finds in Czechoslovakia north of the Danube.

There can be no doubt that archaeology has revealed much about Slavic early history in the region of old Moravia. Archaeologists have also achieved a better understanding of the Celtic, Roman, and Germanic cultures that existed in prehistoric time. Great Moravia was certainly the product of a long period of development. The results of excavations have placed the earliest Slavic settlements on Czechoslovak territory at the end of the fourth century. The culture of the fourth and the fifth century has been identified with artifacts of the so-called Prešov type found in eastern Slovakia and related with the Chernjakovo culture. A different group, appearing in the fifth century, with settlements in West Slovakia and south Moravia, has been identified as the creators of the famous Prague type of pottery. Sixth century sites in Bohemia show the co-existtence of Slavic and Germanic populations. There is still much debate on the influence of burial customs of German military groups upon the Slavic population. There is some evidence that the Slavic culture began to stratify with the ruling segments adopting the burial customs of the Germanic cultures. Other theories see the sixth century as a period of the amalgamation of Celtic, Germanic, and Slavic elements in the territory of Bohemia. According to written sources Bohemia was inhabited by "Langobards" in the sixth century.

The character of relationships of the Slavs of central Europe to the Avars has been somewhat elucidated on the basis of recent archealogical finds. The central part of Great Moravia, i.e. "historic" Moravia, was inhabited by Slavs long before the appearance of the Avars in the second half of the sixth century. This contradicts the widely held nineteenth-century theory that the Avars "led" the Slavs into central Europe. It would now seem that the Avar nomads had a power base in present-day Hungary and made raids and sallies into the adjoining regions. There was a Slavic revolt or countermeasure against the Avars in the first half of the seventh century. In 631 a Slavic confederation under the Frankish merchant Samo (according to written Frankish sources) defeated the army of the Frankish king Dagobert. The tribal stronghold at Mikulčice probably played an important role in this undertaking before the origin of Great Moravia.

Archaeology is only beginning to shed light upon the economic and social development of the seventh and eighth centuries. The site at Mikulčice has been particularly rich in strata from the pre-Great Moravia period. Workshops for the working of gold, bronze, iron, and glass have been found at Mikulčice. Handicraft production, and in particular iron smelting, underwent considerable evolution during the eighth century. It has even been postulated that most of the surviving Avar artifacts (spurs, belts, jewelry) were the work of Slavic craftsmen. To some extent this represents a complete reversal of an older view which classified many artifacts of this period as either being themselves Avar or of Avar workmanship. The high standard of Slavic craftsmanship of the seventh and eighth centuries no doubt laid the foundations for the highly developed culture of Great Moravia.

According to a consensus of Czech archaeologists, a differentiation of Slavic society began in the seventh century. Evidence of this is in southwest Slovakia and south Moravia, by the development of agricultural implements as iron plough shares and the like. This led to a strengthening of the power of individual tribal princes and finally to inter-tribal wars climaxing in the eighth century with the Moravians emerging victorious. It is a fact that in 822 envoys from united Moravia attended the Imperial Assembly at Frankfurt. When the Moravian state entered history it comprised roughly the area of present-day Moravia. About 830 the direct influence of the state spread into Slovakia and up to the Carpathians. It was then that Constantine Porphyrogenitus christened it "Great Moravia." Between 874-884, under the empire builder Svatopluk, direct influence of Moravia expanded into Bohemia, the territory of the Lusatian Sorbs Silesia, the Cracow region, and the region around Lake Balaton. One cannot help but speculate that Great Moravia was becoming "the" West Slavic state.

Moravia was organized around a number of fortified centers. Gradually between the sixth to the ninth centuries these began to take on the appearance of towns. Each center contained many workshops and produced necessities and luxury goods. Staré Město (Old Town) is the site identified with Velehrad in written sources and was also probably the episcopal residence.

Mikulčice rose to importance probably earlier than Staré Město. It has been claimed that the population was of a non-agricultural character as early as the seventh century. The fortified centers of Moravia were military in character, having "castles" with a systematically planned settlement below the castle that had a town-like character and a market.

Numerous agricultural communities surrounded the fortified centers. Each had its own burial ground. These, in general, have not been specially researched as the "castle"-towns. An exception was the ancient graveyard found at Josefov about ten kilometers from Mikulčice. Seventy-six graves were discovered, many containing potters' shards as well as bronze and silver jewels. The graves at Josefov were poorer in artifacts than those at Mikulčice.

More archaeological research is necessary to define exactly the social, economic, and cultural devolpment of Bohemia during this period. Definite direct contacts between Bohemia and Moravia can be demonstrated especially during the second half of the ninth century. The discovery of rotundas in Mikulčice has raised the question of the origin of circular building in Bohemia in the tenth century. During the last third of the ninth century economic and political power began to concentrate around the Prague castle. By the tenth century written records attest to the fame of Prague as a center of production and trade.

While Bohemia for many reasons can be considered the chief heir of Great Moravia yet the Slovak historian Anton Točik has pointed out that in many ways the Hungarian state was also a beneficiary of Great Moravia in terms of material, culture and life-style. Unfortunately, direct references to Moravia have not as yet been found in any Hungarian written sources; nor has cooperative archaeolegical research been undertaken to develop this theory.

BOWLING

BLESSED AGNES PARISH HOLY NAME SOCIETY MEN'S BOWLING LEAGUE
Standings of Feb. 10, 1976

Teams	Points
Lawn Fence	23
Lawndale Meat Products	19½
Capitol Federal Savings	19
Stepina Step Inn	17½
Second Federal Savings	17
Nemecek Tailors	16½
Noworul Chapels	16
Midwest Press	13½
Lawndale Standard Serv.	12
Crawford Savings	6

Bowling sessions take place each Tuesday evening, starting at 8 o'clock, at the Town Hall Lanes on 25th Street in Cicero, Ill. Spectators are invited.

OBITUARIES

Caroline Cork (Cvrk), beloved wife of the late Frank; mother of Anne Cvrk and the late John. Funeral Monday, Feb. 9, from SS. Cyril and Methodius Church, Chicago. — Entombment Resurrection Mausoleum.

Sylvia D. Busch (Buschek), sister of Helen (George) Jelinek; aunt of Donald Jelinek, Sylvia Vorlicky, and Shirley Kucek. Funeral Thursday, Feb. 12, from St. Odilo Church, Berwyn, Ill. Interment family lot.

SHARE IN FREEDOM

Sign up for
U. S. SAVINGS BONDS,
FREEDOM SHARES

TO OUR GOOD FRIENDS AND READERS

As "HLAS NÁRODA" is a different newspaper than KATOLÍK and NÁROD, which ceased publication last December, and is under a different administration, that we may publish the HLAS NÁRODA, we must have the means to do so. We kindly request our readers to send in their subscription early. It is $15.00 per year in U.S.A., $16.00 in Canada. Our every edition costs us a thousand dollars, even though we, the editors, labor without recompense. We would very much appreciate your recommending our newspaper to others and sending us their subscription.

Thank you and God bless you.

Fr. Vojtěch Vít, O.S.B., editor.

Name .....

Address .....

City ..... **State** ..... **Zip** .....

Subscription $15.00 per year

Send to: HLAS NÁRODA, 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, IL 60623

TO THE ATTENTION OF THE COMMUNIST PARTIES AND THEIR DELEGATIONS

AT THE PROPOSED ALL-COMMUNIST PARTY CONGRESS TO BE HELD IN MOSCOW DURING THE YEAR 1976

January, 1976

Esteemed Sirs,

I am writing to you in connection with the 25th Congress of Communist Parties of the world to be held this year, on the basis of deceitful, untruthful plans, under the tight supervision of the all-powerful dictators of the Kremlin.

According to their plans this Congress shall tighten even more the rope around your necks and make obedient slaves of your national units. This is the real reason why I dare to write this letter although I am not a member of any political organizations. I am firstly and permanently a Christian and defender of true democracy and liberty for all nations.

I am an exile from the now enslaved Czechoslovakia, suffering at present under the Soviet whip. My people, the *powerless people of Czechoslovakia*, are now suffering under Soviet occupation, are exploited by military forces of the occupants. Right now the puppet government denies the people the most basic human rights to liberty, religion, jobs and free travel to western countries.

The ruthless Soviet Communism tries to root out by all possible means the teaching of Christ because Christianity means the death of Communism. The final goal of the Soviets is the enslavement of all the peoples of the world who would then be ruled by parasites of the Kremlin. This cruel, devilish, blood spattered regime came to power in power in Russia in 1917 with the money and help of Western marxistic bankers who had in the thirteen-member Central Committee of the Russian Communist Party 11 of its servants. It was through such machination that Russia was flooded with the blood of millions of innocent victims.

The Soviet regime failed to return Chinese territory, grabbed Lithuania, Estonia and Latvia and Rumanian Bessarabia. After World War II. they got hold of Czechoslovakian Carpathian lands, Japanese islands, kept them as war booty as a slap to the whole world and now ironically accuses the rest of the world of imperialism. Stalin remained a really faithful ally of Hitler after they both agreed on the division of Poland and a part of Poland is still held today by Russia.

With the aid of collaborants the Soviets have robbed the uranium of the Jachymov mines in Czech lands, the profit from which alone could cover the yearly governmental budget of Czechoslovakia. They have made from the nations neighboring Russia a guarded camp of slaves. They have diregarded their desperate desire for freedom. I am therefore asking you, in the name of the silenced and enslaved people of Czechoslovakia: During the 25th Congress condemn publicly Soviet crimes against humanity and demand fearlessly the departure of Soviet Occupation Troops from Czechoslovakia and the other occupied countries!

Don't remain puppets and instruments in the hands of the manipulating Soviet aggressors and demagogues, don't help them enslave the whole world! You cannot remain silent: demand freedom for the people of the countries which are nothing but one large concentration camp enclosed with barbed wires, watchtowers and extensive minefields! Many of you now live in free countries but it might so happen that you, or your children, might wake up one day behind such wire-enclosed camps.

Let the death of Bronstein-Trotzky, Beria, Salzman-Slansky, Klementis and others be a warning to all of you. Is not the death of 12,000 Polish officers, killed upon Stalin's orders, an adequate warning to you? Their bodies rot in the village of Katyň near Smolensk.

The Soviet Union, with its pseudo-Marxist-Leninist teaching, with forced collectivization, with slave labor still has not been able to produce enough wheat and food to feed decently its peoples in 59 years since its creation! Remember that prior to the Communist takeover Ukrainia had been the granary of Europe, but — due to inept leadership and false theories — already in 1932 there was a famine which killed several million innocent people.

For endless years now the Soviet government has been obliged to import every year *millions* of tons of wheat and fodder, from the "decadent" capitalistic countries, so called by Soviet propagandists. The basic difference is that in these countries there exists free enterprise, the farmer is the boss of his homestead and therefore he works industriously with great love for his land. Even though the western countries deliver giant factories and large diameter pipes for oil and gas pipelines, with the help of international bankers, yet the Soviet government keeps boasting: "We shall bury you!"

In order to achieve world dominance, Leonid Brezhnev and his henchmen needs a lot of help from the free world but he needs mainly the help of the Communist parties of all the lands. That is the reason why he has to convert all of you, delegations and delegates, into an obedient mass ready to help him with his nefarious aims and as a reward he will bury you and freedom in your countries.

I therefore warn you and beg of you: don't let them confuse you, don't believe that Bolshevik embraces and kisses are sincere. Reject their destructive plans, just compare life in your countries with the suffering of the occupied countries under Soviet rule. Even travel is forbidden; you certainly are familiar with the case of the Russian scientist Sakharov who could not receive permission to travel to Sweden to receive the Nobel Prize.

Please, go to work for true freedom, not Communist pretension of it, do go to work for real peace and benefit of mankind before it will be too late even for you.

Everything shall pass but the truth of Christ is eternal!

Czechoslovak Refugees

In memory
of my dear fiancé

Frank Fronek Jr.

who departed
his loved ones
on February 18, 1975

Although you are sleeping
and heaven holds you close,
these are a few of the things I value most —

The happy hours we shared,
knowing that you really cared.
Our special plans, our laughing, and our weeping.
Although you are sleeping, my love,
and my thoughts are still of every part of you.

Lovingly Yours,

Melva Henry

The Growing Military Might of the Soviet Union and Communist China

The Chinese Communists are making violent protests about the manner in which the Soviet Union is increasing its military might while they increase their own military power rapidly and dramatically. This is consistent conduct in light of their conviction that war is inevitable. It is also consistent with their conviction that they have the historic duty of creating a communist world.

Prophesying War Cheerfully

The Chinese Communists not only believe that war is inevitable; they are delighted that this is so. President Ford's host while in China, Vice-Premier Teng Hsia-ping stated this in his official toast. He said:

"There is a great disorder under heaven and the situation is excellent. The basic contradictions in the world are sharpening daily. The factors for both revolution and war are clearly increasing. Countries want independence, nations want liberation, and the people want revolution — this torrential tide of our time is mounting. In particular, the third world has emerged and grown in strength, and has become a force that is playing an important role in the international arena, a force that must not be neglected. On the other hand, the contention for world hegemony is intesifying and, strategically, Europe is the focus of this contention. Such continued contention is bound to lead to a new world war. This is independent of man's will." (Peking Review, December 5, 1975, page 8.)

The Great Danger — The Soviet Union

The Chinese Communists state categorically that the Soviet Union is the most dangerous source of war. Teng said in his toast: "Today it is the country which most zealously preaches peace that is the most dangerous source of war. Rhetoric about 'detente' cannot cover up the stark reality of the growing danger of war."

As evidence of Soviet hypocrisy when it speaks of detente and peaceful coexistence, the Chinese Communists claim that an increasing proportion of Soviet national income is being used to produce aggressive military weapons. This article appears in the PEKING REVIEW, November 28, 1975:

NEW TSARS' FEVERISH ARMS EXPANSION AND WAR PREPARATIONS

In recent years, the Brezhnev clique has been fervently chanting its song of praise to "detente" and "disarmament" and sedulously trying to impress the world that it is the very archangel who would bring peace to humanity. But it is in these years that the Soviet social-imperialists have thrown themselves body and soul into a feverish arms expansion and war preparations drive.

In the past, tsarist Russia was known as a state of military and feudal imperialism which sustained aggression and expansion abroad through its recklessly inflated military power. Outdoing their predecessors, the new tsars in the Kremlin today, in rivalry with U.S. imperialism for world domination, have given top priority to arms expansion and war preparations and devoted ever more manpower, material and money to military purposes.

Soviet military spending has risen sharply for more than a decade. According to statistical data gathered from various sources, the average annual rate of increase in actual Soviet military expenditure was 9.7 per cent during the 14 years ending 1974; 9 per cent in the five years 1961-65; 11.1 per cent in the five years 1966-70; and 11.9 per cent in the four years 1971-74. The 1974 military expenditure was nearly four times that of 1960.

The share of military spending in the national income has registered a similar increase. It was 13-1 per cent in 1960, 17.1 per cent in 1970 and 19.6 per cent in 1974. The percentage in the Soviet Union today is about the same as that reached by Hitlerite Germany on the eve of World War II and greatly surpasses the levels attained by the United States at the time of its war of aggression in Korea and then in Viet Nam and in the present period. According to official Soviet statistics, the Soviet Union's national income is about 66 per cent of that of the United States, while actual military spending tops that of the United States by 20 per cent. In 1974, 35 per cent of the Soviet Government's expenditure actually was swallowed up by its military machine.

The militarization of the Soviet national economy has reached truly glaring proportions. The Brezhnev clique calls for "an economy which

(Turn to page 16)

FROM BOHEMIA TO IDAHO

The Story of ANNA KAZDA — Sister Jane de Chantal Kazda, C.S.J.
(As told to Sister M. Aloysia Ames, C.S.J.)

Conclusion

You might also wish to ask whether or not I stayed in the small radius of Pasco, Lewiston, and Culdesac. Was I ever assigned to California or Arizona? My answers would have been both "yes" and "no." I visited Sister Francis Joseph with Math and his wife, Betty, in 1940. What a glorious time we had with her at her convent in St. Paul. I have several pictures taken during the visit. Although I was not assigned to teach in California or Arizona, I had extended visits to the Southwest three time within the last twenty years. I spent several days in San Francisco, Los Angeles and San Diego. I was most graciously received by the Sisters in the many convents that I visited. I was surprised to meet so many Sisters whom I had known when they were in the north. Some Sisters said that they felt as though they knew me because they had heard Sisters from Idaho speak often of me. They must have heard nice things because they were very good to me. Best of all, while we (Sister Anne Lucy, my Superior in Lewiston, and I) were in San Diego, I had a chance to call on my cousin, Doctor Frank Pavel. He is a well known dentist. During our visit he had a telephone call from out of state from a dentist who wished to consult with him regarding the treatment he might recommend for one of his patients. It made me proud to see my cousin, Frank, so highly regarded.

My latest visit south was to Los Angeles in 1968 on the occasion of my Golden Jubilee. All the Jubilarians were honored at a large celebration at the Provincial House: Mass, banquet, visitors, etc. That celebration was in addition to the day of festivities we enjoyed in Lewiston. Most of my dear nieces and nephews shared that day with me. I was especially happy to have Math and Betty with me. Paul Kazda, who could not come from Montana, sent beautiful roses. I treasure many beautiful memories of my jubilee.

* * *

You have come a long way with me, dear readers. I hope I have written those things you wished me to give you. If you have any questions you still wish answered, you had better hurry. My brother, Math, and I are the only ones of our immediate family living. We may not be here too much longre. We are now waiting the summons of the Master calling us to Himself and to our dear ones who have gone before us.

Let us continue to remember one another in the prayers which have always been so much a part of our family life. Let us beg God, in His own good time, to unite us all in the joys and peace of eternity.

With love to each of you,
Sister Jane de Chantal, C.S.J.
(Anna Kazda)

Editor's note: Math, the last of the boys, died two years ago at the age of 92.

As we come to the end of the story "From Bohemia to Idaho" as narrated by Anna Kazda, now Sister Jane de Chantal Kazda, C.S.J., and penned by Sister Aloysia Ames, C.S.J., for Hlas Naroda with its first edition Jan. 3, we think a few comments are in order.

This is a story, rather a history, of an immigrant Czech family of a widowed mother who leaves her native land for a far country. Before doing so, she gathers her children and visits their father's grave near the church, praying there for the last time in their lives, never returning.

On invitation of her cousin Thomas Soumar to come to Idaho, they set out on ship for a long trip, arriving in New York. Towering buildings amaze the children, hence by rail to distant Idaho, arriving at Kendrick and met by Soumar and Charlie, her eldest son, who preceded. In a rented house, exhausted, all seven children become ill, a very kind-hearted doctor cares for them nine weeks, asking only $15. Twenty years later, he was at the bedside of the dying mother Kazda.

Making their home in timberland near Southwick with determination and reliance on Divine Providence, they hew down tall trees, clear land to farm. Winters are cold with much snow, no school then but only three months in summer. Work goes on making cord wood, selling at $2 per cord, and cream from the herd after milking and skimming 5 gallons for $2.

Mother taught them religion in word and song. The boys musically inclined played their instruments for the entertainment of the family.

Grandmother Soumar is very ill, mother Kazda takes care of her and Thomas, her son, goes to Kendrick for a priest, before he returns, she dies. Preparations are made for the Mass in the home, it was a long time since Mass was in this part of the country. Burial followed in Southwick cemetery.

Mother Kazda sends Anna to Lewiston for four months to prepare for First Communion when fifteen in 1904, her older sister Antonia had preceded her in receiving. Then in 1912 she parted home for Visitation Convent at St. Paul. Mother later told Anna that she felt she would never see Antonia again, she was right. After Anna Kazda studied at Boise, Idaho, she returned to the farm in 1915 and remained with her mother until she died in March, 1917, exhausted, twenty years later after her arrival from Bohemia. She was buried in Normal Hill Cemetery, Lewiston.

Following mother's death, Anna and her brother Rudolph visited their sister Antonia, Sister Francis Joseph, in the Visitation Convent at St. Paul. It was their last meeting, she died in 1965 after a major operation.

When mother Kazda urged the oldest son, Charley, to marry, he told her that "there were not enough Catholic girls in that part of the country and he would not marry a non-Catholic," neither did Sylvester; the other three, Rudolph, Math and Joe, did marry. Joe was the first to die and Math, the last, died at 92 in 1973.

Anna Kazda broke the news to her brothers in fall of 1917 that she would leave to join the Sisters of St. Joseph in Lewiston, they accepted her decision, however Joe, who was the youngest and closest, felt very lonely in her leaving. At her age of 29 it was a difficult adjustment, she acknowledged, however with God's grace she persevered, taught in schools, and now is in her 60th year a religious. This is the fruit of a mother's sacrifice and deep faith which she instilled in her children in a lonely home of an Idaho forest, far from a church, yet practicing the religious customs and prayers of her native Bohemia of Sts. Cyril and Methodius, Vaclav and Ludmila.

This transmission of Catholic heritage can be multiplied in the thousands of like families from Bohemia, Moravia and Slovakia (Czechoslovakia), who came to America especially prior to 1848 and after. These scattered in all the States of the Union, aided in building our country, and contributed the finer elements of their culture, and thus may honorably celebrate the Bicentenary.

Thank you, Sister Jane de Chantal, for the beautiful story.

(Editor)

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President
NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Searcy, Arkansas

ANGOLA . . .
FRUIT OF DETENTE?

Since the close of World War II, the world has gone through several stages in the eternal war waged by Communism. First, there was the cold-war, the Truman Doctrine, the Marshall Plan, Peaceful Coexistence and now . . . Detente. During all these years, the United States has sought for some policy in our foreign affairs which would lead to peace and avoid war. Our foreign policy forced America to assume the leadership of the free world as opposed to the announced policy of the Soviet Union to communize every nation . . . including the USA.

During those years, Eastern Europe fell to Communism because Russia violated the Yalta agreements. The Berlin Wall was built, the Korean War was fought, the Vietnamese War was fought, Cuba was lost, the Middle East stays in turmoil, and now Portugal and Africa are targets of the Soviet Union. That Communism has made a great deal of progress in gaining territory all agree. Why the free world has not made progress needs to be debated vigorously.

Why Are We Failing?

As America enters its 200th year as a nation, we need to seriously discuss why our product of freedom is not selling on the world market. It is a superior product in every way. The people of every Communist nation on earth long for it and their slave masters go to great lengths to keep them from knowing too much about it. It is evident that freedom produces more abundantly and distributes that abundance more equitably than Communism, or any other system. Why then, is Communism advancing and freedom diminishing?

The answer has to be that our salesmen do not know how to sell against competition which has no principle . . . competition which will lie, cheat, break promises, and even resort to violence, blackmail and terrorism to gain its goal.

Facing Up To Facts

The foreign policy called Detente is based on the false premise that diplomacy which entices the Soviet Union into an era of commercial and diplomatic relationships would succeed in persuading the Communists to live in peace. It did not work with Lenin, it did not work with Joe Stalin, it did not work with Khrushchev and it is not working now. Brezhnev said it best in 1972: "Detente in no way implies the possibility of relaxing the ideological struggle. On the contrary, we must be prepared for this struggle to be intensified and become an even sharper form of the confrontation between the two systems."

Alexandra Solzhenitsyn gave the free world good advice when he warned: "The Communist ideology is to destroy your society. This has been their aim for 125 years and has never changed; only the methods have changed. When there is detente, peaceful coexistence and trade, they will still insist; The ideological war must continue! And what is ideological war? It is focus of hatred, a continued repetition of the oath to destroy the Western World."

So, let there be Detente. Let us continue to search for a way to have peace on this entire earth. But, let us stop the idiocy of unilateral disarmament, the dismantling of our intelligence system, the reduction of our military strength, and the exporting of the weapons of technology and food on credit. Let's stop getting involved in wars we don't intend to win, and if we have to militarily confront the enemy let us do it so decisively they won't try again.

Most of all . . . let us know that Communism is the enemy of all free people and cannot be trusted. Military intervention in Angola is the result of Detente. Will the next move be a massive conventional war against Western Europe?

Are we buying rope?

The Growing Military

(Cntinued from page 15.)

can guarantee the waging of a war by either nuclear fragmentation means or conventional weapons." As a result, the economy has been turned into a special war economy in the past 20 years with the munition industry swelling up lopsidedly while the consumer goods industry and agriculture remain in a grave state of backwardness. It was reported that 60 per cent of Soviet industrial enterprises were geared to military purposes.

To prepare industries for wartime production, the Brezhnev clique has altered the pattern of industrial disposition, set up several munition industry belts and increased strategic stockpiles. Especially noteworthy is the fact that in the last few years the Kremlin bosses have turned more and more to Western countries for huge credits, advanced technical know-how and equipment and grain as a convenient expedient for coping with the staggering consequences of a militarized economy and further boosting the potential to keep up the arms race and war preparations.

The expansion of the Soviet arsenal, both nuclear and conventional, has been rapid. In the last decade or so, the two superpowers have concluded agreements supposedly to limit their nuclear weapons, but the more they professed to impose limitations, the more they inflated their arsenals. Moscow's rush for nuclear supremacy has been particularly glaring. According to Western press reports, in the case of ICBMs, in 1962, the United States had 294 as against the Soviet Union's 75; in 1969, it was 1,054 against 1,050; and in 1975, the United States remains at the 1969 level, while the number of Soviet ICBMs has soared to 1,618, 564 more than what the United States possesses. In the 13 years from 1962 to 1975, the number of Soviet ICBMs increased nearly 22 times, seven times faster than that of the United States.

In the case of submarine-launched ballistic missiles, the United States had 224 in 1963, while the Soviet Union had 100; in 1975, the former has 656 and the latter 784, that is, 128 more than the former. Thus, in the 12 years up to 1975, the number of Soviet SLBMs increased nearly eightfold, 3.5 times faster than that of the United States.

